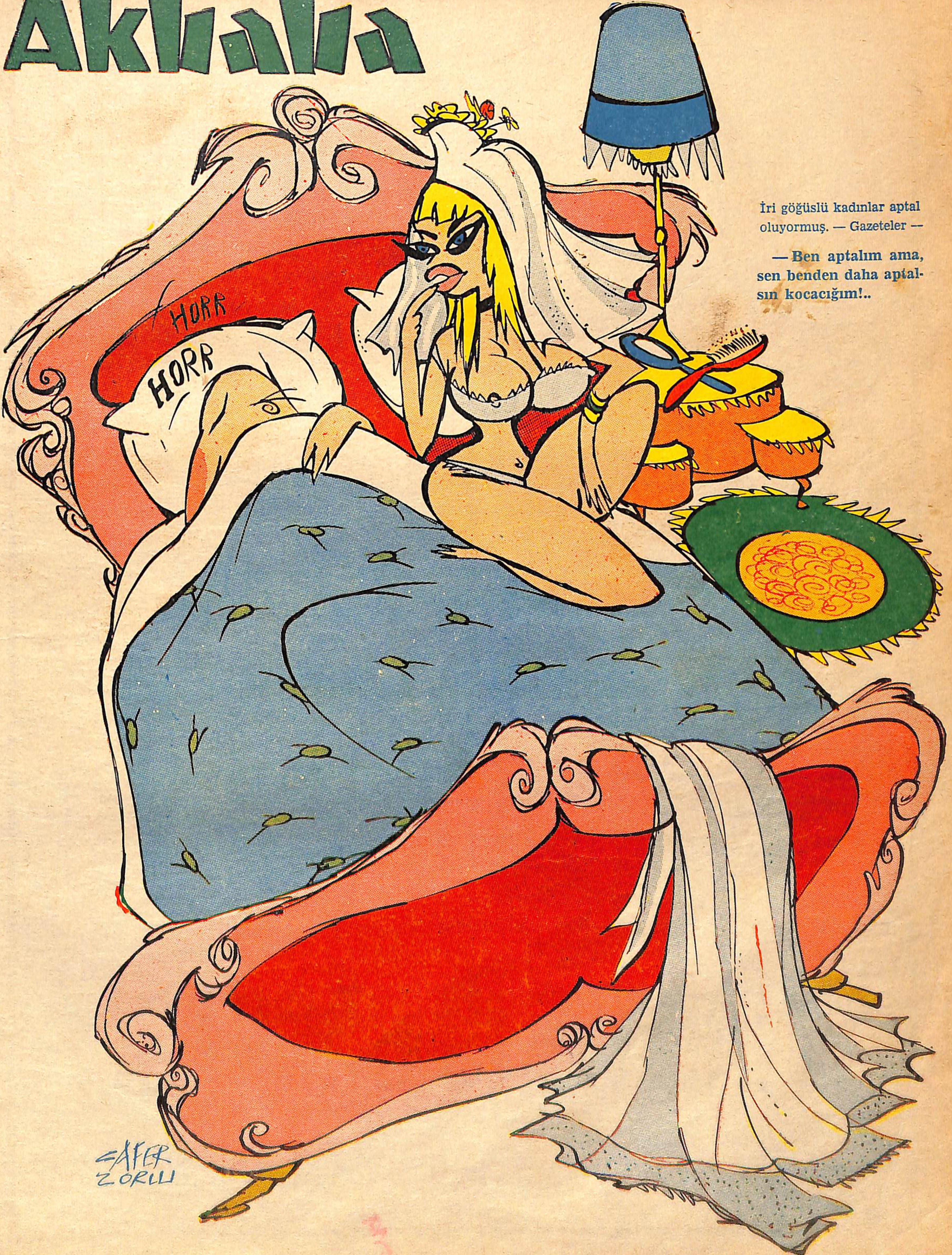
Akbaba

İri göğüslü kadınlar aptal oluyormuş. — Gazeteler —

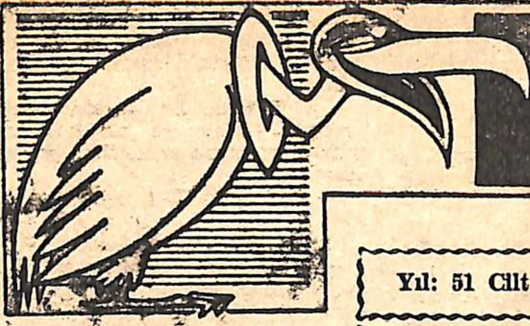
— Ben aptalım ama, sen benden daha aptalsın kocacığım!..

milyonların
sevgilisi

TÜRKİYE İŞ BANKASI

(Yeni Ajans: 29 — 5)

Yıl: 51 Cilt: 24 Sayı: 6 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 24 Ocak 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

NUMARASIZ OLABİLSEK...

ON yıl kadar önce Kilyos'taki bir seminere katılan yabancı iktisatçılardan biri, Türk konuşmacılarla tartışırken aynen şöyle demişti:

— Riyakâr olmayalım. Bir memleketin özel teşebbüs eliyle kalkındırılmasına çalışılırken insanların sömürülmesine razı olmak gerekir. Bu sömürü elbette önce sömürücülere yarar, ama sömürülenlerin de o sayede hayat seviyeleri eskiye kıyasla yükselir sonunda. Eğer özel teşebbüse dayanacaksanız, ilâç yutar gibi bu gerçeği bile bile kabullenmelisiniz. Arada sömürü olmayacak demek kendini ve başkalarını aldatmaya çalışmaktır.

Bunları söyleyen uzman koyu özel sektör taraftarıydı. Ama batılı bir bilim adamıydı; savunduğu düzenin yararlarıyla birlikte kusurlarını da dile getirmekten çekinmiyordu.

Zaten söz konusu gerçekler, Türkiye'de beş on yıldır sağa sola çekile çekile toz toprağa belenip rahatça seçilemez hale getirilmiş olsa da, Batı düşüncesinde yüz küsur yıldan beri beylik lâf sayılacak kadar açığa çıkmış şeylerdir.

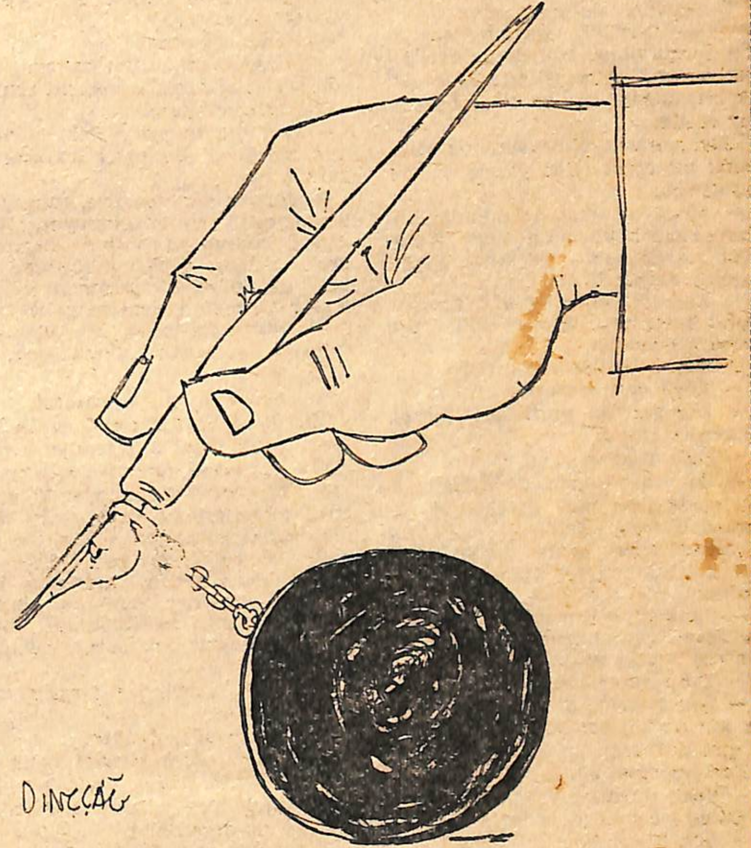
Sermayesiz kalkınma olmaz. Sermaye ise iki yoldan birikir: Ya bildiğimiz parlâmentolu demokrasi ile ilgili biçimsel özgürlüklerden birçoğunu tatil eder, geniş bir bürokrasi mekanizması kurulmasını göze alır, bir kuşak boyunca insanları yoğun bir çalışmaya sokup ürettiklerinin çoğunu devlet sermayesi yaparsınız, ya da gelişmeyi oluruna bırakarak insanlardan bazılarının ötekileri çalıştıra çalıştıra özel sermaye edinmelerini bekler, hattâ teşvik tedbirleriyle bu oluşumu hızlandırmaya bakarsınız.

Birinci sistemde baskı bulunmadığını iddia etmek de (aptalık değilse) maskaralıktır, ikinci sistemde sömürü olmadığını söylemek de.

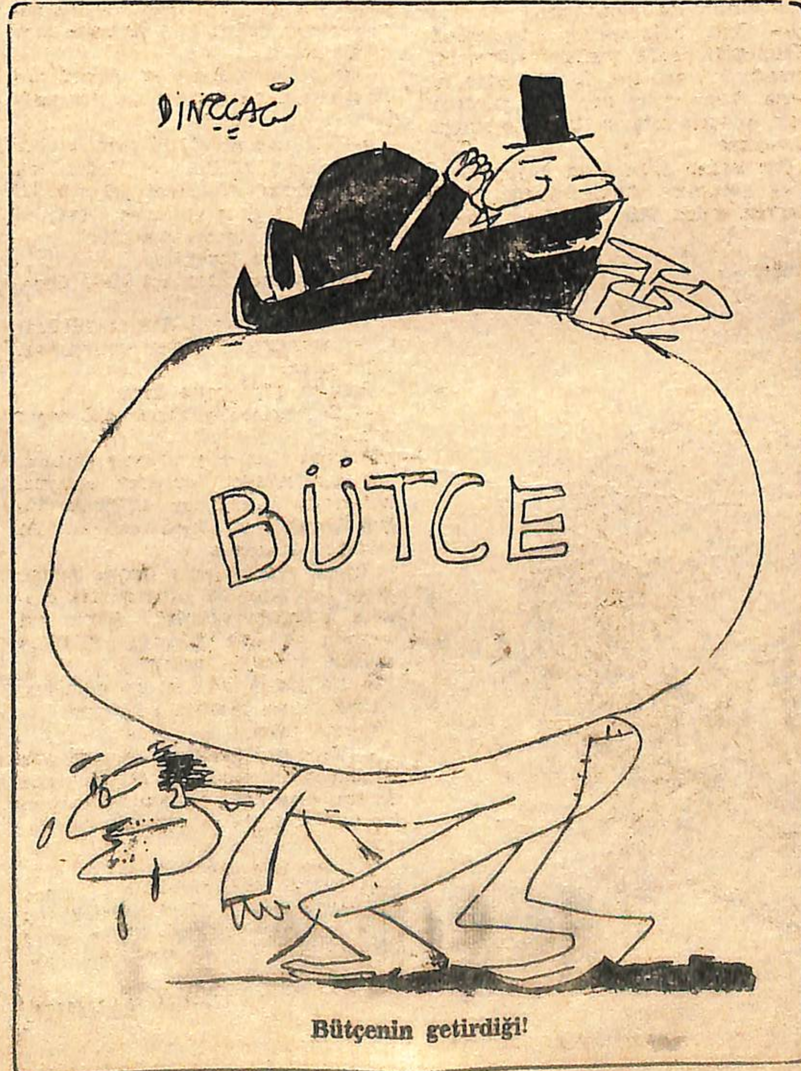
Ülkeler belirli dönemlerdeki belirli özelliklerine ve iç dengelerine göre ya bir yoldan gelişirler, ya öteki yoldan.

Türkiye'de tarihsel gelişimden ötürü özel teşebbüs gücü de, emekçilik bilinci de cılızdır. O nedenle ülkemiz henüz iki sistemden birini bütün yarar ve sakıncalarıyla benimsemek zorunda kalacağı noktadan uzakta, kendine özgü bir karışımın içindedir.

Bir bakıma büyük bir kozdur bu. Aynı yollardan daha önce geçmiş ülkelerin denemelerinden, başarı ve yanlışlarından yararlanarak kendi özelliklerimize en uygun bir düzene bir an önce ulaşabiliriz. Elverir ki kendimizi ve birbirimizi aldatmaya çalışmadan her duruma dimdik bakıp gerçekleri açıkça görebilelim.

— Basın hürriyeti kısıtlanıyor. —

Bütçenin getirdiği!

Bereket versin bugünün özel şartları içinde bile temel konulardaki tartışmaları sürdürebilecek olgunluğa varmış bulunuyoruz. Genel seçimlere dokuz ay on gün kala kamuoyumuzda, doğacak bebeğin hangi sistemle büyütüleceği konusundaki görüş ayrılıkları bir bir ortaya dökülmekte.

Özel teşebbüse fazla ağırlık verilmesine karşı çıkanların arasında en çok CHP. Genel Başkanı Ecevit'in sesi duyuluyor. Sayın Ecevit hükûmetin son kararlaştırdığı teşvik tedbirlerinin iş adamlarına aşırı kazanç sağlayacağı, onlar devlete daha az oranda para öderken yoksulların omuzuna daha çok yük bineceği, bunun da yurdumuzda sömürünün şiddetlenmesi anlamına geleceği inancında.

Bir görüştür bu. Bizce karşısına ancak bazı sorularla çıkılabilir:

— Siz bu sömürüyü önleyecek, özgürlükleri koruyacak, sömürücü bürokrasiyi büsbütün geliştirmeyecek, aynı zamanda gerekli sermayeyi kısa zamanda yaratacak nasıl bir alternatif ileri sürüyorsunuz? Öngördüğünüz kooperatifçilik gibi tedbirlerin o amacı gerçekleştirmeye yeteceğine güveniniz tam mı? Programınız akla yakın olsa bile, bunu uygulamak için iktidara nasıl geleceksiniz?

Ecevit böyle sorularla sıkıştırılsa belki durumumuza daha çok ışık tutacak cevaplar vermek yahut düşüncelerini berraklaştırmak zorunda kalır, öylece tartışmalara biraz daha aydınlık getirecek bir dialog kurulmuş olur.

Yazık ki hâlâ ülkemizde atışmalar, dialoglardan daha makbul sayılmaktadır. Ecevit'in teşvik tedbirleri konusundaki demeci de rasyonel itirazlarla değil, bir suçlama ve sataşma kampanyasıyla karşılandı. Ekonomik tez diye ileri sürülen görüşlerin çoğu ise vatandaş zekâsıyla alay edercesine abes iddialardı.

Bir örnek verelim. Özel teşebbüs sözcüsü sıfatıyla konuşan bir iş adamımız:

— Teşvik tedbirleri yalnız varlıklılara değil, bütün yurtdaşlara açıktır, dedi.

Söz konusu tedbirler ancak varlıklıların yapabileceği işler ve yatırımlarla ilgili olduğuna göre, mantık bakımından bu görüş şu iddia paralelindedir:

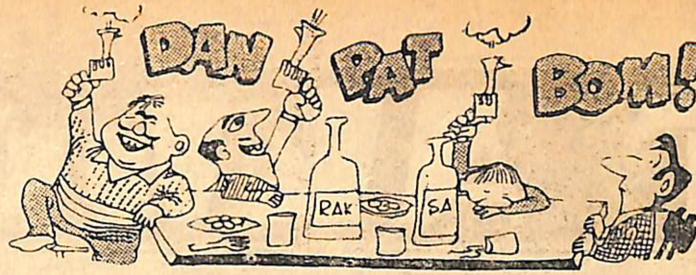
— Lüks oteller devlet parasıyla yapılmalı, çünkü o binaların kapıları zenginler kadar yoksullara da açıktır.

Asıl rahat nefesi, kamuoyumuzun kapıları numarasız tartışmalara açıldığı zaman alacağız.

AKBABA

Vedat Saygel

Yabancı Gibi Durma!

EVDEN çıkarken telâştan eli ayağına dolanan eşim:

— Gözünü seveyim, yabancı gibi durma olmaz mı? dedi. Hani istemiyorsan, gitmeyelim. Ama gittik mi, düğün evi sahibi gibi hareket edelim.

İstemiyorsam gitmeyelimmiş. Hıh! Sanki bir aydır «Ben gitmem» diye dayattıkça:

— Amca oğlunun düğününde bulunmazsam köylü ne demez? Bizimkiler ne demez? diye iki gözü iki çeşme ağlayan o değil!

— Anladık. Ailenin ve köyün şerefini kurtarmak için ev sahibi gibi hareket edeceğiz.

Durağa koşarken devam etti:

— Köyü çok seveceksin.

— Aile şerefini kurtarmak içinse, seveceğiz elbet!

— Hele düğüne bayılacaksın!

— Bayılırız, dedim de düğünün neresinde bayılmam gerektiğini soramadan otobüs geldi.

Atladık içine, tuttuk köyün yolunu. Yaklaştıkça içi içine sığmıyor kadının:

— Sana güveniyorum ama, düğünde dâvetlilerin huzurunu kaçıracak bir şey yapma sakın olmaz mı?

— Yahu yapmayız, anladık!

— Ben o köyün kızı olduğuma göre, sen de köyden sayılırsın. Yabancı gibi durursan...

Başlayacağım ama!...

— Peki, durmam.

Ellerini çırparak sevinçle sıçradı:

— İşte bizim köy!

Uzaktan gümbür gümbür davul sesleri geliyor ya, ortalıkta in cin top oynuyor!

— Nerde buranın insanları?...

Ters ters suratıma baktı:

— Düğün var ya ayol...

Tuttuk davul sesine doğru yolu.

— Bak son defa söylüyorum, yabancı gibi durup da beni rezil etme sakın.

Aman Allah... Bizimkinin bitmek bilmeyen öğütleri, davul sesinden beter!

— Olur.

— Sonra köy düğünlerinin kurallarına uyman gerek. İçiyorlarsa içeceksin. «Ben içmem, ben falan içki. yi içerim» diye nazlandın mı, adamı tefe koyarlar.

— Yandık desene!

— Ne yapalım benim hatırım, köyün şerefi için katlanacaksın artık.

— Katlanacağız elbet.

— İşte düğün evi... Bak, geldiğimizi gördüler de nasıl koşuyorlar karşılamaya.

Gösterdiği yere baktım, insan kalabalığından ev görünmüyor. Bize doğru koşanların önünde kayınpeder... Eşimin babasını gördüğü falan yok, kalabalık yanımıza gelene kadar talimatı bitirmeye çalışıyor:

— Uykun da gelse dâvetliler dağılmadan sofradan kalkmak yok, tamam mı?

— Tamam yahu, tamam be!

Allahtan koşanlar yetiştiler de, kadının çenesinden kurtardılar beni.

— Gelmeyeceksiniz diye öyle korktum ki, diyerek kayınpeder koluma girdi, diğerleri çevremi sardı, daldık düğün evine. Kocaman bir üç katlı ahşap evin üst katı olduğu gibi erkeklere ayrılmış. Masalar kurulmuş, yemekler yapılmış, içkiler alınmış. Beni, masadakilere tanıtmaya bile vakit bulamayan kayınpeder:

— Bütün hazırlıklar tamam mı? dedi.

— Tamam ağa, dediler.

— Güzeeel, diye ellerini oğuşturdu. Bu bizim düğün, öyle bir düğün olmalı ki, yıllarca akıllardan çıkmamalı arkadaşlar.

— Elbette ağa, dediler. Senin şerefin, köyün şerefi!

— Yıllarca dilden düşmemeli.

— Düşer mi ağa?... Hele bi anmayan olsun!...

— Bu düğün, aşağı köyden Urbasızlar'ın düğününü kat kat bastırmalı!

— Kuşkun mu var ağa? Bastıracak elbet.

— Kaç mermi yakmıştı onlar?

— Üçbin dedilerdi amma palavra! İkibin beşyüzü geçmez.

— Güzel. Burada beşbin yanacak. Düğünden sonra aşağı köyle savaşa mı tutuşacaklardı, ne? En iyisi düğün biter bitmez tüymekti buralardan. Kimseye sezdirmeden yanımda oturan köylüye düğünün ne zaman başlayacağını sordum.

— Gelin alayı görünende, dedi.

— Çok var mı?

— Eh bi yarım saat ya sürer, ya sürmez.

Son hazırlıkları gözden geçiren kayınpeder:

— Sağolun, varolun, dedi. Her şeyi en iyisinden hazırlamışsınız. Silâhları gözden geçirdiniz mi?

Birkaç kişi güldü:

— Onlar evveli günden hazır ağa.

— O iş de tamam... Mermiler?...

— Aha kalanı burada, dedi kapının yanında duran köylü, koca bir sandığı göstererek. Gerisini köylüye dağıttım.

Kayınpeder gayet memnun:

— Eee, ne duruyoruz öyleyse? diyerek yapıştı rakı şişelerinden birine. Ufaktan ufaktan başlayalım.

Benim kadehi doldururken:

— Sana gelince damat, dedi, sen de bizden sayılırsın. Yabancı gibi durmak yok. Düğünün tadı kaçmasın diye el bi çırpınırsa, sen beş çırpınacaksın. Haydi şerefe!

Boş mideye bir kadeh, bir kadeh daha, bir kadeh daha derken, bambaşka bir insan olup çıkmayayım mı! Kabıma sığamıyorum! O beş on dakika öncesinin pısırık adamı gitmiş, yerine taşı sıksa suyunu çıkaracak kahraman, savaşçı biri gelmişti sanki! Kayınpeder söze başlıyor, sonunu ben getiriyorum. O:

— Beşbin mermiden bir teki kalmayacak! diye mi başladı, hemen kapıyorum lâfı ağzından:

— Evet, kalmayacak arkadaşlar! Yetmediği yerde, yenisini alırız. Piyasada bulunmazsa, dost ülkeden isteriz. Vermediler mi, gene yılmaca yok. Anasını satayım başlarız süngü savaşına!

Bir kadeh daha atan kayınpeder:

— Aylardır beklediğimiz gün... derken aldım lâfı:

— Gelmiştir arkadaşlar. Vatanın her birimizden hizmet beklediği böyle bir günde, mucizeler yaratan büyük bir milletin evlâtları olarak...

Biri:

— Geliyorlar! diye yerinden fırlamasaydı tarihin en büyük kahramanlık nutkunu atacaktım ya, zaman kalmadı.

— Evet, geliyorlar, dedi bir başkası.

Kayınpeder verdi komutu:

— Silâh başına! Osman sen şöyle geç. Hüseyin, sen bu tarafa. İsmail, sen şöyle.

Baktım, kapı tarafında demlenenlerde kımıldama yok. Hemen onların kumandanlığını da ben aldım üstüme:

— Hey kardeş, sen cephanenin başına geç. Sen sakallı, hafif makinalı ya geç. Sen dayı, ağır makinalıya geç!

Kollarımdan tutulmasaydı bir bazuka da ben uydurup, münasip bir köşeye mevzilenecektim ya, kayınpeder bırakmadı:

— Otur hele damat, dedi. Ne yapıyorsun öyle? Savaş cephesinde değil, düğün evindesin. İçmene bak sen. Haydi şerefe!

Yahu bunun neresi düğün evi? Millet çekmiş tabancayı takır takır tavana sıralıyor kurşunları! Beri yanda davul eşliğinde hora tepenelerin gürültüsü... Nâralar, bağırışlar, sonra yine silâh sesleri, yine davul gümbürtüsü, düğün demeye bin tanık gerek! Şarjörü boşaltan:

— Ne düğün oluyo emme, diye sıratarak rakıya yumuluyor.

Kolumu çeken kayınpeder usulca sordu:

— Sen boş musun damat?

— Anlayamadım...

— Silâhın yok mu senin?

Yok diyemedim, utançla başımı önüme eğdim.

— Hani yabancı yabancı duruyorsun da... Al şunu bikaç el de sen at hele...

Namluyu burnuma dayamış, atışa zorluyor. Be korkarım ki şu kö. rolası meretten:

— Sağolun, dedim. Siz atsanız...

Doğrultu tavana: Cuv cuv cuv!...

Her merminin değdiği yerden bir yıldız görünüyor. Böyle giderse, gece yarısına doğru evin üstünde dam kalmayacak!

Bre baba, madem şu mereti iile atacaksınız, pencereden kırlara dağlara doğru atsanıza.

— Düğünün şerefi iki paralık olur oğul, diyor. Düğün evi dedin mi, damı uçacak, döşemesi çökecek ki, devresi gün gelip görenler «Haa, bu evde düğün olmuş» desinler!

Döndü hora tepenlere:

— Daha canlı depinin ulan! Şerefe...

Yudumunu alıp döndü silâhlılara:

— Tavanda o el kadar yeri de haklayın ulan!

Bu kez gözü bana ilişti:

— Damat sen yabancı gibi duruyon.

Baktım altımızda döşeme yaylanıyor, üstümüzde gökyüzü açılıyor, kafayı da bulmuşum, düğünün düğün kurallarına uygun olması için sarıldım kazmaya!

Ertesi gün akşama doğru ayılıp, gece olup bitenleri hatırlayarak otobüse giderken baktım, düğün evi deprem artığına dönmüş! Köylüye baktım, memnun, mutlu:

— Ne düğün oldu emme, diye birbirine geceki rezaleti anlatıyor.

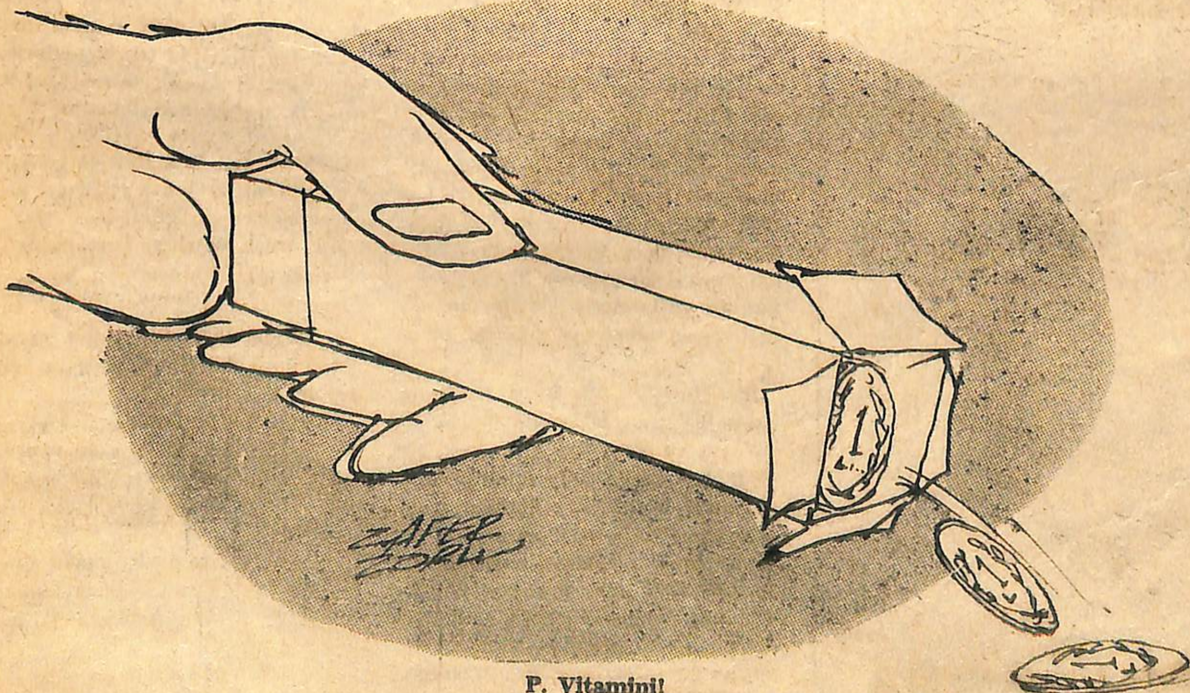
Eşime baktım:

— Yabancılık çekeceksin diye çok korkmuştum ama, çabuk uymuşun onlara, diye evin sağlam kalan yerlerine kazmayla saldırışımı hatırlatıyor.

Ben ise daha şimdiden bir ay sonraki dâveti düşünüyordum. Nasıl geleceğim diye... Hani gelmek, içmek bir şey değil, o düğün evini yıkmak yok mu, inanın yorgunluktan öldürüyor adamı!

Vedat SAYGEL

Pahalılık hastalığına çare aranıyor. — Gazeteler —

P. Vitamini!

kamera

Şemsi Belli

— Henüz seçimlerin tarihi tesbit edilmedi abla... Seçmece yok!..

SİYASET ÇİFTÇİLERİ

Sayın Devlet Bakanı diyor ki:

— İstanbul'da oturup Gaziantep'te çiftçilik yapmak yok!

Pekiyi bir düşünce ama..

İstanbul'da oturup, Ankara'da milletvekilliği yapanlara.. ve ancak üç ayda bir ödeneklerini çekmek için Başkenti şereflendirenlere ne buyrulur?

ÇENE KEMİĞİ ERİYENLER

Uluslararası I. Diş Hekimliği Seminerinde konuşan Doç. Dr. Peker Sandal, Türkiye'de en çok yaygın diş hastalığının **«Çene kemiği erimesi»** olduğunu açıklamış ve eriyen çenelere kalça kemiklerinden parçalar alınarak montaj yapıldığını belirtmiş.

Ülkemizde yeni bir montaj sanayii kurulduğunu bu vesile ile öğrenmiş bulunuyoruz.

Halkımızın mı çenesi düşük, politikacılarımızın mı, orasını kestirmek zor. Fakat çene kemiklerimizin erimekte olduğu tıbben, ilmen ve de resmen anlaşıldı artık.

Anlaşılan bir şey daha var:

Bazı kişilerin gittikçe kalça büyütmelerinin sırrı: Eriyen çene kemiklerinin montajı için ham madde imalâtı yapıyormuşuz meğerse!...

BEKÂRA AVRAT BOŞAMAK KOLAYDIR!

Okudunuz mu müzmin bekârlardan Prof. Adasal'ın konferansında ortaya attığı fikri:

— Çapkın erkekler yuvalarına daha çok bağlı olurlar. Eşleri bu tür kocalar karşısında daha anlayışlı davranırlarsa yuvalarındaki mutluluk daha da yoğunlaşır!...

Gözünü sevdiğim Rasim Hoca!... Dilleren kurban!... Ağzını öpem senin!... Ne güzel lâf etmişsin, ne doğru söylemişsin!...

Pek muhterem, pek değerli, çok kıymatlı, ilim deryası, bilgi hazinesi, hocalar hocası, sayın Ord. Prof. Rasim Adasal üstadımızın bu şaheser vecizesini altın yaldızlı harflerle bordo kadifeler üstüne yazdırıp, pırlanta çerçevelerle süsleyip en kıskanç hanımların başucuna asmalı vallaha!...

Bıçak bilendikçe keskinleşir, dii mi efendim? Erkek milleti de öyledir, dinlendikçe iyileşir. İyileştikçe yuvasına sarılır. Yuvasına sarıldıkça, sarmaşık misali mutluluklar sarar o yuvanın dört bir yanını.

Saygılar sunarım sayın hocam!... Bir gün bir kentin Belediye Başkanı olursam, en yüksek tepenin üstüne senin heykelini dikeceğim, anlaşıldı mı?

Ve...

Ve heykelinin altına şu atasözünü yazdıracağım tunçtan harflerle:

Bekâra avrat boşamak kolaydır!

«DİKKAT HAYATÎ TEHLİKE VAR!»

«............... ilinin .... ilçesi nüfusuna kayıtlı Falan kızı Feşmekân'ın nikâh akdi için Belediye nikâh salonuna gitmesi, sağlığı bakımından **«Hayatî tehlike»** doğurabileceğinden işbu rapor isteği üzerine verilmiştir.»

Falan kızı Feşmekân hastanedeki yatağında nikâhının kıydırılmasını arzu eden bir gelin adayı mıdır?

Hayır!...

Falan kızı Feşmekân, çok yaşlı olduğundan, evindeki hasta yatağından kalkamıyacak durumda bulunduğundan nikâh memurunu ikametgâhına kadar götürmek zorunluğunda olan bir çaresiz midir?

Hayır!... Hayır!... Hayır!...

Falan kızı Feşmekân, tepeden tırnağa enerji dolu, cıvıl cıvıl, sıhhatli bir kızdır.

Öylesine sıhatlidir ki, doktor raporu ile, hem de adlî mercilerin gördüğü lüzum üzerine alınmış bir doktor raporu ile Belediyenin nikâh dairesine gidemiyecek durumda görünmesine rağmen o gece Hilton salonlarında, ya da Kervansaray'da, en coşkun müziklerin âhengi içinde fingir fingir dans edecektir saatlerce.

Ve nikâhı, düğünün yapıldığı salonda kıyılacaktır. Ve belki de o törende kendisine rapor veren sayın doktor bile hazır bulunacak, **«Hayatî tehlike»** nin derecesini, içi ezilerek müşahede eyleyecektir.

Falan kızı Feşmekân, her hafta hepinizin büyük kent salonlarında izlediği ve gözlediği varlıklı aile kızlarından biridir.

Belediyenin nikâh memuru, fîsebilullah (!) —mesai saatlerinin dışında— gece yarıları muhteşem salonlarda nikâh kıymak için görevlendiriliyorsa bunun sorumluluğu, bunun günahı, elbette ki ne nikâh memurunundur, ne Belediyenin, ne de bayan Feşmekân'ın.

Adlî tabiplerimizin kulakları çınlasın!

TRAKTÖRÜN RESMİ

Bütün siyasî partilerimiz gerdeğe girmeye hazırlanmış acemi damatların heyecan ve telâşı içinde!

12 Mart Muhtırası:

— Önce reform, sonra seçim!

Düşüncesini öneriyordu.

Bu öneri karşısında tüm partiler kara sevdalı bir Reform âşığı görünümüne girdiler.

AP:

— Ben Reform'dan yanayım! diyor.

MGP:

— Ben, oldum olasıya Reform'u seviyorum! diyor.

DP:

— Biz, Reform'un gerçek sevdalısıyız! diye haykırıyor.

CHP:

— Reform'un ezelî ve ebedî sevgilisi benim!... Reform benim, ben Reform'un, el ne karışır? diye serenad yapıyor reformlara...

Genel görünüme bakarsanız tüm partilerimiz Reform'un bir numaralı âşığı...

Fakat... Bu ne menem bir aşktır ki.. mâşuka ile olan durum, henüz «Nişanlılık» tan öteye geçmedi. Ve de üstelik, bir yandan Reform'a nişanlı olan politikacılarımız, öte yandan «Bayan Seçim» le gerdeğe girmeye hazırlanıyorlar.

Aklımıza Amerikan gazetelerinde çıkmış bir küçük ilân geldi:

«Çiftçi bir delikanlı, traktör sahibi çiftçi bir kızla evlenmek arzusundadır. İsteklilerin açık adresleriyle birlikte traktörün fotoğrafını göndermeleri rica olunur.»

Anlaşılan bizim politikacılarımızın da niyeti ciddî... Ciddî ama.. her şeyden önce «Traktörün resmi» birinci plânda geliyor!...

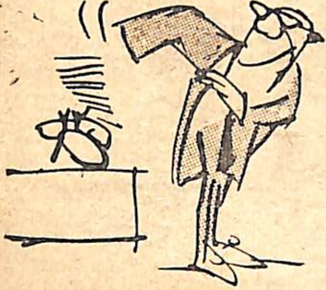
Şemsi BELLİ

— Ön seçimin kaldırılması isteniyor. —

Boyacıyız Parlatırız

BURHAN ESEN

BOYACIYIZ abe... Yolumuz pabuçların tozundan çıkıyor. Pırıl pırıl.. ayna gibi olmazsa para verme.

Delikli tüfek çıktı Köroğlu hapı yuttu, lâstik ayakkabılar dikilince biz. Kauçuk mu ne karın ağrısıysa o, bizi maf etti abecim.

Eskiden bir ağanın çizmesine şip. şak fırça yapardık, tekliği toka ederdi. Eskinin lirası kolay biter mi? Ekmek, peynir, salatalık al. Yanına bi galon da şarap. Yiye yiye tüketemezdin.

Sorması ayıp değil ama, kusura bakma yine de. Bi sualim var...

— Sor bakalım, bildiğim işlerdense, cevabını vereyim...

— Berberler bir, boyacılar iki... Zenaatımızı gösterirken hem ellerimiz işler, hem de ağızlarımız. Dün bir beyin uskarlarını sarıdan siyaha çevirdik. Renk tebdili zordur. Çok boya yer, çok fırça sallamak ister. Siyah renkli araba almış. Öyle dedi. Yalanı varsa mensuliyet ona ayit. Çarıklarını otosuna uyduruyor senin anlayacağın. Bastık boyayı, vurduk cilâyı. Arabın yüzü gibi ışıldadı. Ağzı da lâf ediyor. Somurtkan, kasılan müşterilerden değil:

— Yandın boyacıbaşı, dedi.

— Hayrola bey âbi? Sağlık kurulu, ekmekler gibi bizi de ambalâjlamaya mı karar verdi?

— Daha kötü. Babıâli boyacılığa başladı...

— Yeni türeme lostracılardan ürkmeyiz. Bak şu sandığa. Gelin gibi. Aynası var, çıngırağı öylesine. Her yanı ceviz. Kırsam birkaç tepsi baklavaya yeter. Müşteri löküz istiyor anlayacağın. Hamam kötüğüne benzeyen sandıklara ayağını uzatıp da:

— Boya şunları... demiyor. Baba Ali mi her kim ise o hıyar ekmek yiyemez kolay kolay. Ben bu sandığı onbeş yılda düzebildim.

— Baba Ali değil, Babıâli... Yâni gazeteler. Sandıkları ofset, fırçaları dehşet, boyaları gökkuşağı. Sen akşama dek onbeş yirmi kişiyi boyarsın. Onlar günde üçyüz, dörtyüzbin vatandaşı pırıl pırıl ediyorlar, dedi. Maytap mı geçti, eğlendi mi benim gibi garibanla abecim?

— Yalanı yok ama, yanlışı var biraz. Onlar pabuç değil, göz boyamaktalar şimdilik.

— Hay yaşıyasın, ömrün çuvala. Çaktım bey âbi... Yâni o biçim... Panayırlardaki gibi. Biraz manyetizma, biraz isporatizma, azıcık da romatizma. Hokkabazlık desene şuna.

— Aşağı yukarı öyle.

— Boşver, biz dalgamıza bakalım. Şu mini etek çıkalı işimiz zorlaştı. Minicik ayağını uzatıyor önüme:

— Boya, diyor şunları...

Sen olsan ne yaparsın abe? Elin ayağın titremez mi? Yukarı baktım mı oy anam. Aşağa eğsem başımı dayanamam. El kızının namusunu

iki paralık etmeden çık işin içinden çıkabilirsen.

Hele bir de çizmelisine rastladın mı tam yutmuşsundur hapı. Çizmeler dizin üstünde. Elin yukarılara kadar çıkacak. Tekrar inecek, tekrar çıkacak. Bütün bu işler yürürken Boyacı Ömer, karakolda sıkıştırılan sanığa döner. Çizmesini parlatan hanımefendinin umurunda mı? Senin kalbin küt, küt atarken o ağzındaki cikleti patlatmaktadır.

Geçenlerde böyle birinin çizmesini boyayım, dedim. Eziyeti çok ama, mangırı tatlı. Bir güzel ki, nasıl anlattırayım. Usta çarktan çıkmış senin anlayacağın. Resimli dergi elinde. Etekleri belinde. Uzattı ayağının solunu. Allah korusun gayri Ömer kulunu:

— Boyaların nasıl? dedi...

— Tıpkı kurabiye abula, dedim. Halis badem.

— Ama güzel parlatacaksın.

— Ayna yapmazsam para verme. Gören yanar abula. Tebdilini şaşırır. Kıble zannedip namaza durur. Hay maşallah... Tanrı neler yaratıyor be! Günaha girecez, tövbe... tövbe...

Dilimin akordu bozulmuş, mızraptan falsolu ses çıkarmışım âbicim. Olmuşum fitil, farkında değilim... Gözlerim şaşılaşmış, çizme diye boya kutularını fırçalamaya başlamışım.

— Önüne baksana, diye payladı. Nasıl konuşmak o öyle!...

— Kusura bakma hanım, sözüm sana değil, boyalara. Böyle boyayı her ana doğuramaz. Boya değil, su bir içim. Tası dik kafana. Hepsini iç, yine de kanma. Bizim fırça da fırçadır ha. Korkma çizmeyi aşmaz, kokmaz bulaşmaz.

Bereket elindeki dergiye daldı, meydan bize kaldı. Yeşile çalıyordu giydiği külot. Ben şimdi boyacı değilim, olmuşum pilot. Filmlerdeki gibi, pike yapıyorum. Dergi yüz'ünü kapadığından, o tarafta hava pusiu. Alçak dağlardan yukarılara çıkamıyorum.

Arada sırada:

— Bitti mi?... diye soruyor.

— Az kaldı, diyorum. Kolay biter mi, seks filmi bu, ondokuz kısım, tekmili birden.

Nihayet boya da, Ömer'in işi de bitmişti.

Tam çantasını açtı, basacaktı mangırı, durdu. Baktı çizmelere:

— Sarhoş musun sen? dedi...

— İçki pahalılaşalı ağzımıza komuyoruz.

— O halde delisin...

— Geçim sıkıntısı kimde akıl bıraktı ki...

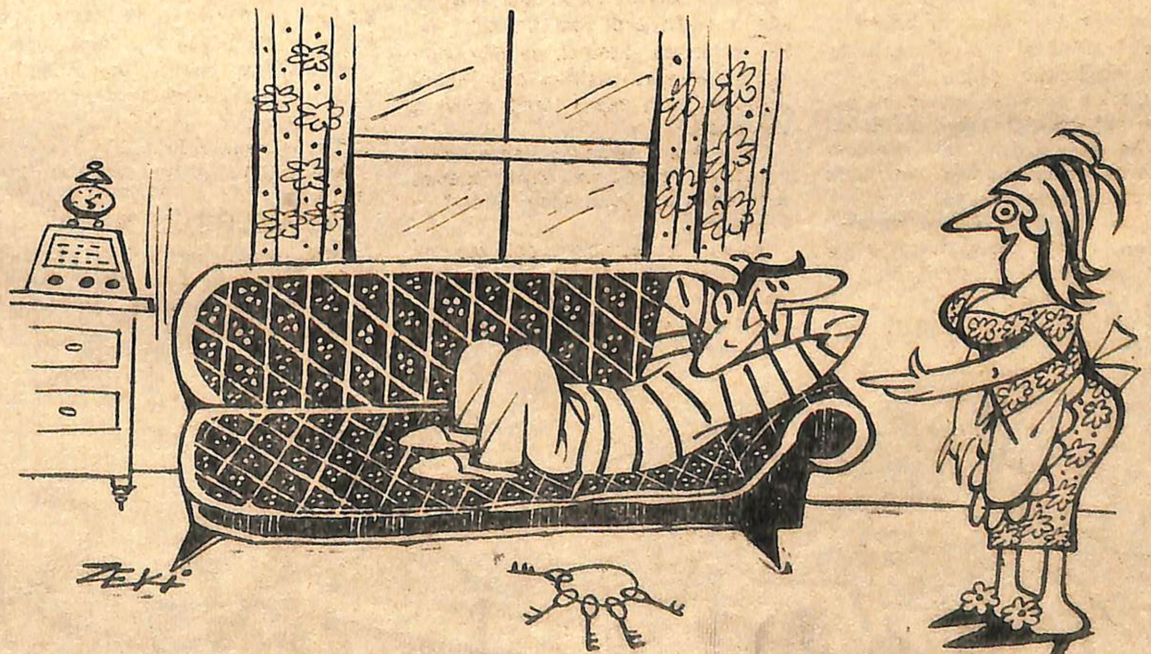
— Yüzüme bakacağına, çizmelere baksana.

— Onlar çok kıyak abula. Güzele ne yakışmaz. Boyayı yiyince daha da açıldılar.

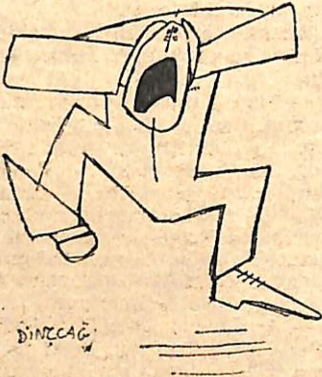
Ne desem yatışmıyor. Kız oldu barut:

Bağ - Kur'a girme süresi uzatıldı. — Gazeteler —

— Müjde kocacığım... Bağ - Kur'a girme süresi uzatılmış... İstersen bu gece hemen gir!..

GÖRÜNÜR KAZA!

— Mafettin beni, dedi.

— Sen de beni...

— Sevgilimle buluşup, beş çayına gidecektik. Bu kılıkla eve bile gidemem.

— Valla abulacım bu kılıkla çizme boyatıldıktan sonra, istediğin yere girebilir, dilediğinin aklını başından alabilirsin!

Elindeki kocaman çantayı bütün hızı ile kafama vurunca gözlerim açılmıştı.

Şaşkınlıkla çizmelerin birini siyaha, ötekini sarıya boyamışım. Bizim süslü avrat, sözüm mencilisten dışarı, yabani eşeğe benzemişti... Söyle abe, Baba Âli denilen yeni türeme boyacı da yiyor mu böyle halt?...

Burhan ESEN

★

Hayır efendim

Atabey şoförlere zam vaadetmiş. Eder.

Gecekonduculara tapu vaadediyor.

Halka, bol su vaadediyor, çamursuz yol, çöpsüz sokak vaadediyor.

Hani bunca vaade bakınca insanın aklına tükenmez hazineleri olduğu gelir değil mi?

Oysa bir İstanbul Hal'ini Zeytinburnu'na nakletmek için taa Dünya Bankasından kredi istemeye gidiyor!

YELPAZE

SEVABINA...

KOMŞUNUN tavuğu komşuya kaz gelirmiş ya... O söz komşunun toplumu üstüne de söylenebilirdi.

Türkiye'de insanlar durmadan yurtdaşlarının davranışlarından yakınırlar:

— Herkes kabalaştı!

— Ahlâk bozuldu!

— Çalışacağımıza birbirimizle uğraşıyoruz!...

Yurdumuza gelen yabancıların içe pek çoğu kendi ülkelerinde göremedikleri incelik, sıcakkanlılık ve yardımseverlik örneklerini bizim memlekette bulduklarını söylerler.

Kimin dediği doğru? Gerçekte onların üslûpları ve toplumları mı iyi, bizimkiler mi?

Galiba her şey gibi bunun cevabı da bir derece konusu. Bizim bazan duygularımıza yeniklik biçimini alan aşırı sıcakkanlılığımız ve delifişekliğimiz belki iyi değil; ama Batılıların her konuda çıkarlarını öne alan aşırı soğukkanlılıkları da bence insandan çok hesap makinelerine yakışıyor. Hocanın dediği gibi, ılık havanın suyu mu çıktı?

Ne demek istediğimi bir örnekle anlatayım.

Bizim büyük kentlerimizde, özellikle İstanbul'da, kadınlar erkeklerin saldırganlığından şikâyetçidirler. Sokağa yalnız çıktıkları zaman kulaklarını tırmalayan lâf atmaları, yüzlerini kızartan edepsizlikleri, kollarını bacaklarını morartan çimdikleri anlata anlata bitiremezler. Hele Beyoğlu'ndan geçmek onların idealarına göre Dante'ye yeni cehennem destanları yazdırabilecek bir serüvendir.

Bu hikâyelerin yüzde kaçının gerçek, yüzde kaçının kadınlarımız arasındaki bir çeşit «saldırıya uğramışlık» yarışının etkisi olduğunu kestirecek durumda değilim tabiî. Beyoğlu'nda çok dolaşmışlığım vardır; bir iki kere toy delikanlıların birbirlerine çapkınlık gösterisi yapar yollu yüksek sesle konuşarak kızların cazibelerini belirtmelerinden başka bir olayla karşılaştığımı hatırlamıyorum. O cadde iddia edildiği kadar yoğun bir cinsel cenk alanı olsaydı, birkaç küçük saldırı örneği görmüş bulunmam gerekmez miydi?

Neyse, diyelim ki bizim sulu çapkınlar marifetlerini belli etmeyecek kadar usta; ya da ben o biçim el çabukluklarını farkedemiyecek kadar dikkatsizim. Ve anlatılanların hepsi yüzde yüz doğru...

O zaman ne diyeceğiz?

«Ayıp» diyeceğiz tabiî. «Utanmazlık, itlik, rezillik» diyeceğiz.

Evet, öyle. Bizim erkeklerimizin bir bölümü ayıp derecede azgın, saldırgan, arsız...

Ama bir de geçen hafta San

— «Atlı karınca dönüyor, dönüyor, dönüyor!...»

Fransisco'nun polis bülteninde yer alan şu olaya bakın.

Yirmi yaşlarında güzel bir kız yol kenarında beklerken önünde duran bir otomobildeki erkeğin çağrısına uyarak biniyor arabaya. Adam hemen bir yan sokağa sapıp duruyor, kol kadar bir bıçak çekerek «Soyun» diyor.

Aman, zaman... Herifin şakası yok. Zaten ortalık kararmaya başlamış. Hava yağmurlu olduğundan otomobilin camları da buğulu; içinin dışarıdan görülmesi imkânsız. Kızcağız ister istemez başlıyor soyunmaya. «Onu da çıkar, onu da» diye emir ala ala sonunda anadan doğma kalıyor.

Herif gol pozisyonuna girdiğini sanarak bıçağı bırakıp şiit hazırlığına girişiyor. O anda kız fırsatı değerlendirerek arabadan fırlıyor, «İmdat!» diye bağıra bağıra koşmaya başlıyor.

Sokaktaki bir iki kişi toz oluveriyorlar. Bereket versin bıçaklı zampara da şamatadan ürkerek otomobili gazlayıp kayıplara karışıyor.

Kızcağız nefes nefese koşarak yine caddenin köşesine geliyor, elini kolunu sallayarak otomobillerden birini durdurmaya çalışıyor.

Polisin resmen verdiği bilgilere göre bundan sonra ne oluyor, biliyor musunuz?

Hiçbir şey!

Evet: On dakikadan uzun bir süre boyunca, trafik «sıkışık» olduğu halde, tek bir araba durmuyor. Sonunda oradan geçmekte olan bir polis devriye otomobili kurtarıyor kızı.

Lûtfen görüntüyü gözünüzün önüne getirin. Yağmur altında, yol kenarında yalvarırcasına «Dur» işaretleri veren bir üryan dilber... Arabalar vızır vızır... İçlerinde karılarıyla, çoluk çocuklarıyla gitmekte olan adamlara hadi bir şey demeyelim. Ama tek başına bulunan erkekler de var elbette. Ve on dakikadan fazla zaman hiçbiri durmuyor!

Sonradan bu erkekler arasında «Niçin durmadınız?» sorusuyla karşılaşan bir kaçı ne cevap verseler beğenirsiniz:

— Başımızın belâya girmesinden çekindik, diyorlar.

Şimdi bir de aynı olayın İstanbul caddelerinden birinin köşesinde geçtiğini düşünün.

Altmış saniye dolmadan orası miting alanına dönmez, sonunda kızın kurtarıcılardan kurtarılması gerekmez mi?

Hanımlar, siz de lûtfen şuna dosdoğru cevap verin:

— Hangisi daha iyi? Yahut daha az kötü?

Kadın değilim ama, bana öyle geliyor ki San Fransisco'daki rezillik, bir kızın gururunu herhangi bir saldırıdan fazla zedeler.

Hattâ, adresini bulabilirsek, zavallıyı Turizm Bakanlığımız bu yaz yurdumuza çağırsa diyorum.

Beyoğlu tosunlarımızın marifetlerinin bir kere de yararı olsun!

Refik ERDURAN

Benzin yokluğu başgösterdi. — Gazeteler —

Yazısız

GARİBANLARIN AVRUPA GEZİSİ

MUZAFFER İZGÜ

DÖRT köşe kafalı, sivri burunlu, iyi giyinmiş bir adam, Topane'deki Şaşmaz Şakir'in kahvesine girerek, şöyle bir göz gezdirdi. Böyle iyi giyinmiş adamlar bu kahveye pek düşmedikleri için, oyun oynamakta olan garibanlar, zarlarını bırakarak adama baktılar. Biri, yanındakine fısıltıyla:

— Emniyetten galiba? dedi.

Öteki hemen, yan cebindeki sustalıyı, sandalyenin altına saplayıverdi. Diğer üç kişinin üzerinde hiçbir şey yoktu. Adam. kapının yanında biraz durduktan sonra, yavaş yavaş onlara doğru geldi. Her adım atışında ayakkabısı zıt zıt diye ötüyordu. Kalın boynunu saran yakasının düğmesi sanki kopacakmış gibiydi. Dört kişinin yanına iyice yaklaştıktan sonra:

— Selâmlar, dedi.

En uçta oturan Barbut Bekir, bir sandalye çekerek:

— Buyrun, dedi...

Adam, Barbut'un uzattığı sandalyeye oturduktan sonra, Deli Seyfi garsona seslendi:

— Bak beyefendiye ne içecek?

Adam:

— Yoo, dedi, hiçbir şey içmeyeceğim... Bana şöyle altı tane adam gerekli.

Çıra Osman:

— Hayrola ağbi? dedi. Ne işi için?

— Şey için... Avrupa'ya götüreceğim de...

— Avrupa'ya mı? diye dördü birden sandalyelerini yanaştırarak, boynu kalın adamın iyice yanına yaklaştılar.

— Avrupa'da ne yapacaklar ağbi? diye Röntgenci Rüstem sordu.

Adam, sanki İzmit'ten bahsedermiş gibi:

— Hiç canım, gezdirip getireceğim... dedi.

Barbut Bekir güldü:

— İlâhi ağbi, dedi, burdaki garibanlarda ne arar para? Sen bu iş için gazetelere ilânat vereceksin, Avrupa seferleri düzenledim, seferin içinde Zeki Müren'le Müzeyyen Senar da gidiyor diyeceksin, ondan sonra yolunu bulacaksın. Sen yanlış geldin ağbi...

Adam, gelen çayı yudumladıktan sonra:

— Yanlış anladınız, dedi. Ben onları kendi kesemden götüreceğim, kendi kesemden getireceğim...

Zınk diye çalışıverdi Röntgenci Rüstem'in kafası:

— Çaktım ağbi, dedi. Amma bizde iş yok...

— Ne gibi? diye adam sordu.

— Ne gibisi var mı? Bize esrar vereceksin, onu zula edeceğiz Avrupa'ya. Vetana ve de Nihat Erim'e kalleşlik olacağından biz bu işte yokuz ağbi...

Adam güldü:

— Ne esrarı, nereden çıkardınız bunu? Buradan bineceğiz arabaya, gideceğiz Almanya'ya, şöyle gezip dolaşıp geleceğiz...

Deli Seyfi:

— Yâni beş kuruş almadan mı? diye sordu.

Adam, çayı içip masaya bir beşlik attıktan sonra:

— Elbette, dedi.

Çıra Osman sordu:

— Yeme, içme, otel?

— Hepsi benden...

Dördü de birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Boru değildi bu, Avrupa'yı görüp geleceklerdi. Hem de beş kuruş masraf etmeden, kimbilir en güzel otellerde, en güzel yerlerde, yatıp kalkacak, gezip dolaşacaklardı.

Röntgenci:

— Ağbi, dedi, bu zamanda kimse yaralı parmağa şey etmez, senin niyetin ne acaba?

— Hiçbir niyetim yok. Hiçbir kanuni sakınca da yok. Şayet gelirseniz, yanınıza iki kişi daha bulun, sizi şöyle Avrupa'yı gezdirip getireyim...

Dördünün de gözleri parlamıştı ama, içlerinde bir kuşku vardı. Niyeti neydi bu dört köşe yüzlü adamın. Barbut Bekir:

— Yemin et ağbi, dedi, başımıza bir iş gelmeyecek?

— Vallahi gelmeyecek... Canım, gönlümden esti işte...

Dördünün de durumu, «Avrat yok akıl yok, para yok» olduğu için, birbirlerinin gözlerine bakarak, kaşlarıyla anlaştılar. Barbut:

— Tamam ağbi, dedi.

— Bulun iki kişi daha...

İki kişi bulmaktan kolay ne vardı? İnşaatın sekizinci katına tuğla çıkaracak iki kişi değildi ya, Avrupa gezisine gidecek iki kişiydi. Hemen dört masa ötede birer lokumuna tavla atmakta olan Çentik Kâzım ile Fırıldak Hayri de bu işe evet dediler... Pasaport işlemi için gerekli olan nüfus cüzdanı ve fotoğraflar için akşamın sekizinde aynı yerde buluşmak üzere adamla anlaştılar.

Akşam saat sekizde hepsinin de fotoğrafları ve nüfus cüzdanları yanlarında hazırdı. Barbut:

— Ulan galiba herifçioğlu bizi işletti, dedi. Baksana saat sekizi on geçiyor, ortada yok.

Deli Seyfi:

— Vallahi, dedi yanarım yanarım fotoğrafa verdiğim onbeş kâada yanarım, cebimde beş kuruş para yoktu, bizim Tektek İsmail'den aldım...

Ama dört köşe yüzlü adam, saat sekizi çeyrek geçe kahveden içeriye girdi:

— Kusura bakmayın geciktim biraz, işim vardı, dedi.

Adam, teker teker nüfus cüzdanlarını ve fotoğrafları topladıktan sonra fazla oturmadı. Hattâ çay kahve bile içmedi. Yalnız, ortaya bir yirmi lira atarak:

— Bununla çay kahve için, dedi. Haftaya bugün bu saatte burada hazır olun, gideceğiz.

Adamın ardından bakakaldılar... Neden sonra Tektek İsmail konuştu:

— Ulan dünyada iyiler var namussuzum, dedi. Adamın yüzüne baktım, merhametli bir insana benziyor. Kimbilir, belki de kendi de buralardan yetişmiştir, tutmuştur, sonunda zengin olmuştur ve daha o zamandan kendi kendine demiştir, ulan bir zengin olayım, alacağım şuradan beş altı gariban, onlara Avrupa'yı gezdirip getireceğim...

— Arkadaşım, dedi Deli Seyfi, bu işler hiç belli olmaz. Belki de adamın babası vasiyet etmiştir, bak malımı mülkümü sana bırakıyorum, amma tutacaksın Topane'ye gideceksin, oradaki kahvelerden rasgele altı kişiyi alıp Avrupa'yı gezdirecek, sevabına ereceksin, yoksa hakkım sana helâl olmasın, demiştir...

Barbut:

— Olur haa! dedi. Niye olmasın? Belki de malı mülkü o kadar çoktur ki, tutmuş bu yıl zekâtını vermemiştir, demiştir kendi kendine, ulan zekâtımın yerine şöyle altı garibanı Avrupa'ya götürüp getireyim, neşelerini bulsunlar garipler.

Röntgenci Rüstem:

— Ulan belki de bu adam bize birini dövdürmek için tâ buradan oraya götürüyor, dedi. Şimdi söylemiyor amma, yolda söyleyecek... Olsun, hani döver geliriz ne var yâni...

Verilen yirmi lira ile çaylar içilirken hep Avrupa'dan konuştular. Neler neler anlatmadılar... Hürrem bey, babacan adamdı, madem ki babasının böyle bir vasiyetini yerine getiriyordu, orada bu altı garibanı kırmaz, hani güzel güzel Alman kızlariyle bir gece de...

— Üfff lan beee, dedi Deli Seyfi, buraya geldikten sonra bir yıl anlat namussuzum... Ulan nasıl olur kimbilir gâvur kızları be?...

— Hele lokantalar kardeşim, dedi Çıra Osman... Ye yiyebildiğin kadar...

Bir hafta sonra, aynı saatte kapıya bir minibüs geldi. Sonra kahvenin kapısında Hürrem bey gözüktü:

— Haydin bakalım, dedi...

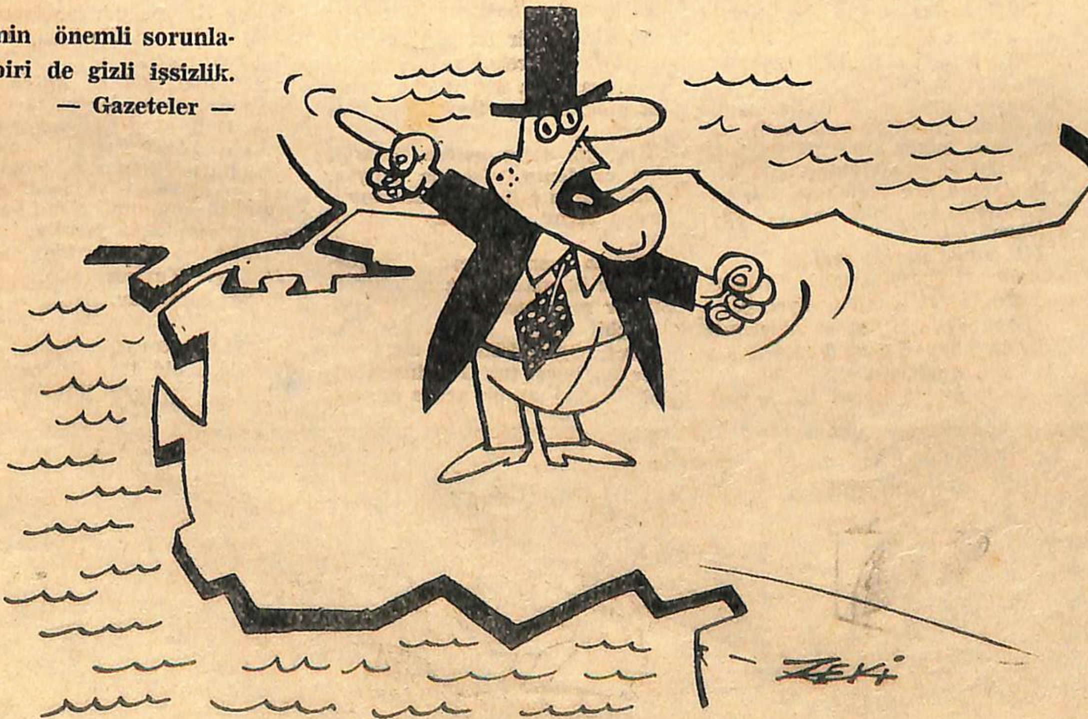
Altı kişi, kahve halkı tarafından o denli saltanatla uğurlandılar ki, belki hacca gitseler, bu denli şenlikle uğurlanmazlardı... Arabayı bir şoför sürüyordu. Hemen onun yanında da Hürrem bey oturuyordu. İlk iş garibanlara sigara dağıttı... Sonra birer şeker tuttu...

Garibanlar öyle memnundular ki hayatlarından, hepsi de sabahı düşünüyorlardı. Sabah olunca gâvur topraklarına varacaklar, Edirne'den çıkış yaptıktan sonra bir güzel iki yanı seyredeceklerdi...

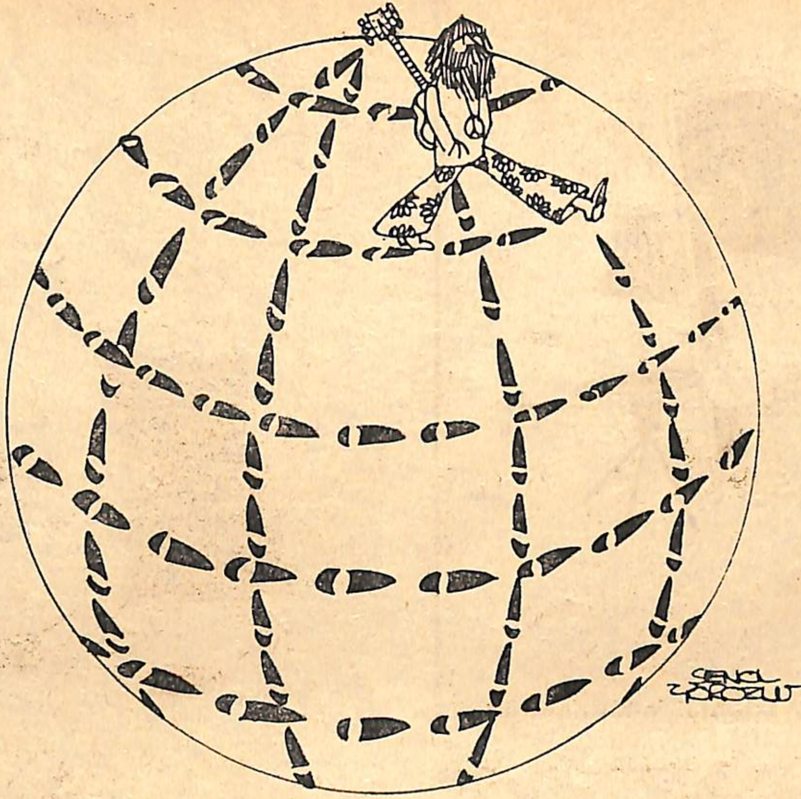
Netekim uyandırıldıklarında Kapıkule'de idiler... Orada fazla durmadılar... Araba yürür yürümez altısı da gözlerini iri iri açarak etrafı seyretmeye koyuldular. Çok geçmedi, bir ağaçlık yerde Hürrem bey ilk molayı verdi. Kapıdan inenin eline bir kesekâğıdı tutuşturdu. İçinde patates kızartma, ikişer köfte, yarımşar ekmek, birer parça dilim peynir vardı...

İki gün sonra Almanya'ya vardıklarında, kumanyadan başka hiçbir şey yememişlerdi. Amma hiçbiri de

Türkiye'nin önemli sorunlarından biri de gizli işsizlik.
— Gazeteler —

— Ne gizleniyorsunuz be?.. Erkekseniz çıkın dışarı!..

— Hippiler bütün dünyayı oto - stopla dolaşıyor. —

ağızlarını açmıyorlardı. Almanya'da da kumanyadan başka bir şey yemediler... Hürrem bey, arabayı Almanya'nın büyük bir şehrinin çok büyük bir mağazasının önünde durdurduktan sonra:

— Haydin bakalım beyler, dedi. Girin mağazaya!...

Altısının birden gözleri parlayıverdi. Ulan şu Hürrem bey ne iyi adamdı be... Üstlerini başlarını donatacaktı... Hem de nasıl donattı Hürrem bey, takım takım elbiseler, çifter çifter gömlekler, düzinelerle çoraplar, kazaklar... Üst kata çıktılar, naylon sutyenler, külotlar, gecelikler, kadın kazakları, kadın bulûzları... Bir üst kata çıktılar, çocuk çamaşırları, çocuk konfeksiyonları, bir üst kata çıktılar, rujlar, pudralar, kremler...

— Aman Hürrem bey, biz bunları ne yapacağız?

Hürrem bey hiç konuşmuyordu. Altı gariban kendi aralarında:

— Belli değil mi ulan, validemize, kız kardeşimize falan götürelim diye alıyor... Adama kızıyorduk bir de niye bize hep kumanya yediriyor diye, demek ki bize vereceği parayı gâvur ellerinde ekmeğe yemeğe vermemek için böyle yapmış... Şimdi bunları bir götürdük mü İstanbul'a... Ulan neymiş şu Hürrem bey be!...

Bir kat daha çıktılar... Oyuncaklar, kalemler, küçük pilli radyolar, çakmaklar...

Bir kat daha çıktılar, piknik çadırları, kayak malzemeleri, patenler...

— Ulan Allah razı olsun şu adamdan be...

— Söyleyelim oğlum ayıptır, biz yeter demedikçe adam boyuna bizim için masrafa giriyor...

— Heye, dedi Deli Seyfi...

Barbut:

— Hürrem ağbi, dedi. Yeter aldığınız, çok teşekkür ederiz, vallahi arkadaşlar çok ayıp oluyor, diyorlar.

Hürrem bey:

— Yok canım, daha bunlar ne ki? dedi...

Her biri ikişer bavulla tekrar bindiler minibüse... Minibüs tekrar yola düştü... Garibanların yol yolak bildikleri mi vardı sanki? Bir de gözlerini açtılar ki yine Kapıkule'ye gelmişler... Hürrem:

— Bana bakın, dedi, sorarlarsa herkes kendi bavulu için zatî eşyamdır, diyecek...

Gümrük memuru sordu. Barbut Bekir:

— Zatî eşyamdır efendim, dedi.

Gümrük memuru sordu. Deli Seyfi:

— Çok zatî eşyamdır, dedi.

Minibüs, sabaha karşı İstanbul Yenikapı'da durdu... Durur durmaz da iki iri kıyım, yanına yaklaştı. Hürrem bey bağırdı:

— Haydin bakalım, son durak, dedi. Hepiniz aşağıya...

Barbut Bekir, iki bavula el atmıştı ki, iri kıyımın biri:

— Çek ulan inek elini, dedi. Hem Avrupa'ları dolaştın geldin, hem de iki bavul eşya, anan güzel mi hıyar?

Altısı da donup kaldılar... Şaşkın şaşkın minibüsten aşağıya atladılar. İki iri kıyım, minibüse bindikten sonra, minibüs Sirkeci tarafına hızla hareket etti... Altı gariban birbirlerinin yüzlerine baktılar. Ellerini ceplerine sokarak Aksaray'a doğru yürümeye başladılar...

Hava da öyle ayazdı ki...

Muzaffer İZGÜ

Bizim evde reform var

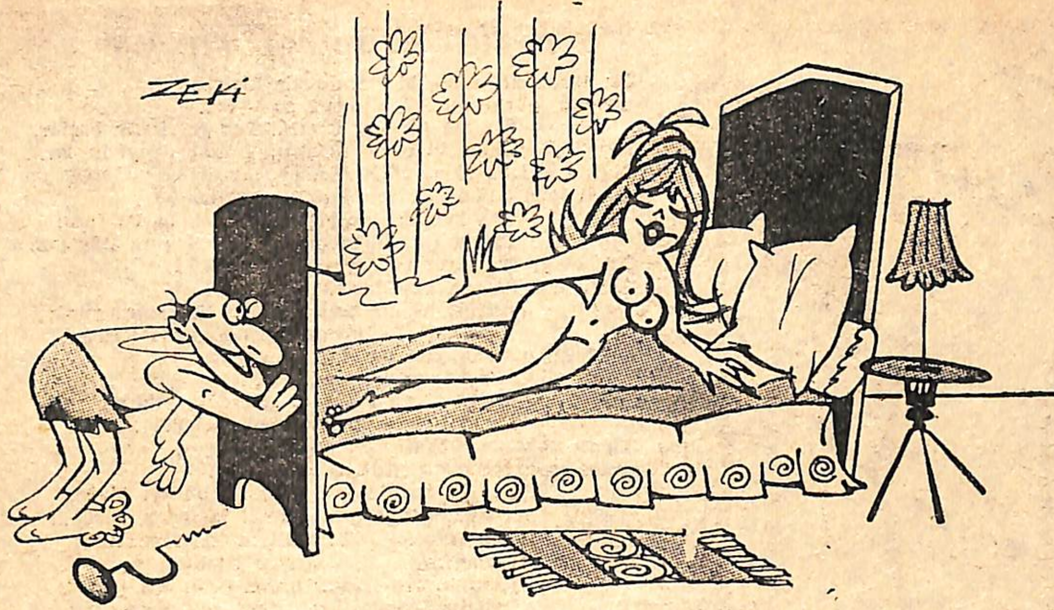
Bir tavan arasında, biz tam sekiz kişiyiz,
Kavgalı, gürültülü... Bir siyasî partiyiz...
Sık sık hizipler çıkar... Yer yer fısıltı başlar,
Sonunda Genel Başkan, birkaç kişiyi haşlar...
Çoğu kez dışa karşı gülümser, el sıkarız
Fakat iç'te dırdırdan, kendimiz de bıkarız...
Tek konuda birliğiz; tutan yok başka yanı:
Partinin amblemi bu; «Sekiz Somun Düşmanı.»
Çok saygı duyduğumuz sayın emekli Peder,
Öksürükle karışık bize başkanlık eder...
Kurulmuş bir makina, asla tükenmez gücü;
Yetmişlik Kayınvalde grubumuzda sözcü...
Ağırbaşlı annemi pek de ağır sanmayın,
Kayınvalide ile kapışsın da anlayın...
Bu partiden çıkacak, geleceğin yıldızı;
Anası sosyeteye hazırlıyor Baldız'ı...
Saçına sakalına bakan der: «Barış Manço»,
Fakat şarkı yerine böğürüyor Kayınço...
Bir de misafir var ki, yılın on ayı bizde,
Yenge, gittiği yere kısmet taşırmış, sözde...
«Yemek, yatak, çamaşır... Temizlik, ütü... Bıktım,
Beleşten hademeyim...» diye ağlıyor Hanım.
Partinin tüm gideri kimin cebinden çıkar?...
Bendeniz yedek üye... Sesi yok, maaşı var...
İşte bizim aile, sekizi bir arada
Bu gidişle ölüm yok, hiçbirine karada...
Herkes sürüyor işi, ayrı ayrı yokuşa,
Tam ayak uydurmuşuz son politik akışa...
Son günlerde daha çok belirdi iç sorunlar,
Kayınvalide ayrı, annem ayrı yorumlar...
Söz dinlemez oldular ne Kayın ne de Baldız,
«Lûtfen yapmayın» desek, diyorlar: «Demokratız...»
Sabrı taşmış olacak, içinde bu kavganın,
Sonunda, «REFORM» diye ünleyiverdi Hanım...
Düzene sokmak için bozuk malî dengeyi,
Bir Alt Komisyon kurup, başkan seçtik Yenge'yi.
Partideki hır - güre versin diye artık son,
Haylâz kayınço ile tamamlandı komisyon...
Bütçe sorunu için ben de bir teklif verdim,
«Noksan yemeli herkes, somunu birer dilim...»
Mal beyanı istedi, annem verdi önerge,
Komisyon üyeleri karşı çıktı bu fikre...
Bir teklif de hanımdan: «Çekilmeli sorguya,
Bir yıllık masrafını herkes döksün ortaya...»
«Belli ki son zamanlar gereksiz harcama çok,
Bir ön tedbir olarak; sinemaya gitmek yok.»
Buna da ilk itiraz, Kayınvalde'den geldi,
«Aşk filimi olmadan nasıl vakit geçerdi?...»
Alt Komisyon, «Annem'e: «Kemer sıkın» deyince,
Sinirlerde gerginlik ulaştı son şekline.
Annem de örnek verdi; Baldız'ın süksesini,
O an mahalle duydu, evin tepinmesini...
Baldız - Kayın ve Yenge, her teklife çekti rest,
Yine herkes hür oldu ve somun yemek serbest...
Bozulmasın aramız deyince başkan Peder,
Tümden geri alındı; Reformlar... Önergeler...
Yine sekiz kişiyiz, eski hamam, eski tas,
Sekiz boru ötüyor... Ve bağırıyor bas bas...
İşte bizim aile, sevgili okurlarım,
Evde Reform yapanı ben yürekten kutlarım...

Fikret YILMAZ

Ekmekler naylon torba içinde satılacak. — Gazeteler —

— Kusura bakmayın bayım, naylon torbamız kalmadı!..

Yazısız

PAZARTESİ :

Bu da bir sistem

Bir ilköğretim müfettişinin evine dinamit atıldı.

Bir öğretmen dövüldü.

İki öğretmen hastanelik edildi.

Diğer taraftan 13 milyon kişinin okuma yazma bilmediğini bar bar bağırıyoruz.

Ve birtakım iyileştirme çalışmaları...

Amacımız ne kuzum?

Eğitimde reform mu yapıyoruz...

Öğretmenleri pes ettirmeye mi bakıyoruz?

SALI :

Güzel amma

Röportaj için Afrika'ya giden Avrupa'lı gazeteciler, Gana'da tahtı, tamtamları, giysileri, şapkaları bile altından olan bir kabile bulmuşlar.

Yurt dışına çıkmak için sıra bekleyen 960 bin vatandaşımız hesabına nasıl sevindiğimizi bilemezsiniz.

yedi

Madem adamlar bu kadar zengin, yabancı işçiye ihtiyaçları var mıdır dersiniz?

ÇARŞAMBA :

Evet efendim

«Basın özgürlüğü vardır» diyen sayın Melen, gazetecilerin sorusunu bir başka soruyla cevaplamış: «Kim ne yapmış basına? Mürekkebini alabiliyor, kâğıdını alabiliyor, her türlü yardımı görüyor.»

Anlayış gösterin de, sonra ne yapıyor diye sormayın artık.

Bir kısmı basın özgürlüğünden yararlanarak okurlarına sayfa boyu renkli resimler veriyor, bir kısmı eski pehlivan güreşlerini tefrika ediyor.

Hem de diledikleri gibi... Yasaklayan var mı?

PERŞEMBE :

Formül

Bir zamanlar patlayan paketler korkudan tir tir titretmişti dünyayı.

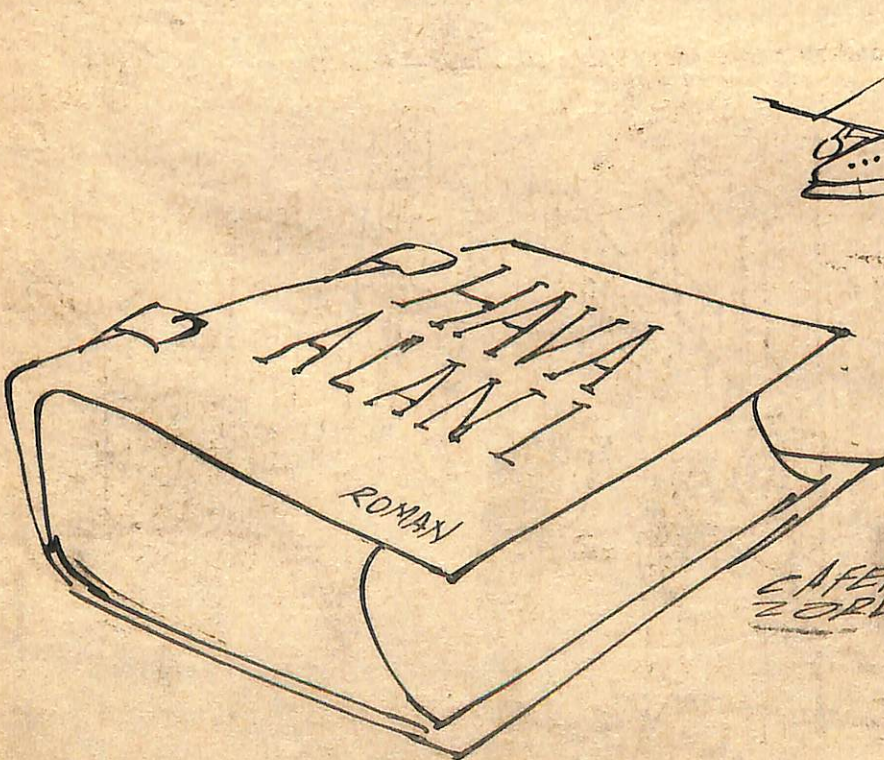
Çok geçmeden patlayan mektuplar belâ kesildi insanlığın başına.

Şimdi duyuyoruz ki, patlayan sigaralar türemiş!

Kim düşünür, kim bulur, kim yapar bilinmez. Hani «Patlayan» değil de, «Patlatan sigara» deseler, lâmı cimi yok bizim Tekel'in marifeti sanacağız.

Zira «Patlatan sigara»nın ihtira beratı kendinde. Formülü de basit mi basit. İnsan içeceği sigarayı tütüncüde arar, Tekel deposunda arar, bakkalda arar, aktarda arar; işportada bulup alana kadar tabanları patlar!

Fakat «Patlayan sigara» dendi mi, adı geçen kuruluşumuzun bu konuya aklı da ermez, gücü de yetmez.

Yazısız

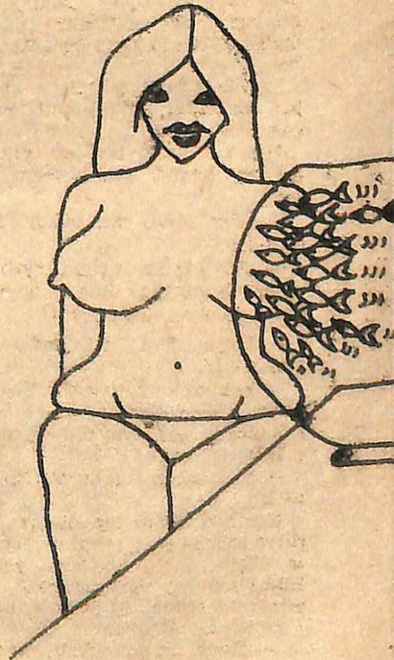
— Uzun saçlı olmamı istiyorsun, iyi hoş a

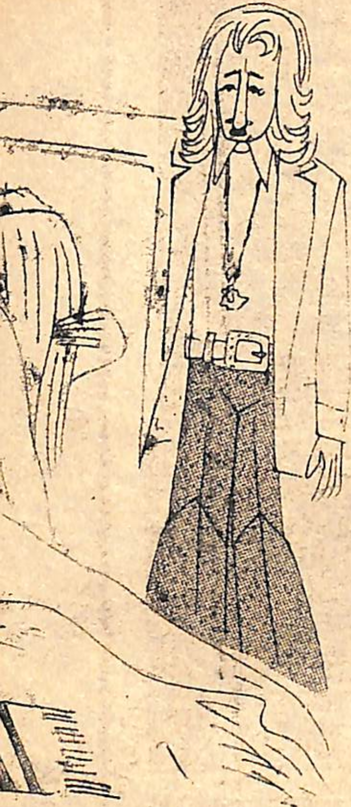
DURSU

Dursun Emmi düşünür
Nasıl ki düşünmesin
Evlâdı Mehmet Ali
Sevdalanmış komşunun
Kızı güzel Nurten'e.

Mehmet Ali dal gibi
Nurten'se fidan gibi
Mehmet Ali sülündür
Nurten'se ceylân gibi
Aşkları ağızlarda
Dolaşır destan gibi.

Göklerde vızır vızır
Apollolar uçarken
Dursun Emmi düşünür
Düşündükçe düşünür
Nurten Kız'ı almaya
Gönderirse de dünür

...çocuklar bana «anne» demeye başladı!..

...N EMMİ

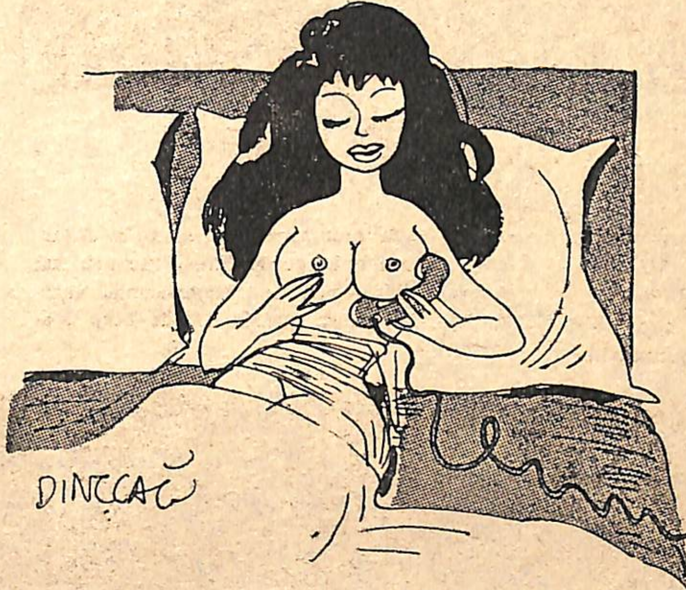
Nurten Kız'ın babası
Tam da kırkbeş bin lira
İster başlık parası.

Dursun Emmi zavallı
Yoksuldur, iti kırkar
Döşek yapar altına
Düşünür kara kara.

Ve bulur çaresini:
İki kızını verir
Yirmişer bin başlığa
Eder mi kırkbin lira
Ve de hatunu verir
Yaşlı başlı bir dula
Alır tam beşbin lira
Başlık parası diye
Denkleşince kırkbeş bin
Evlendirir oğlunu.

Yaşar Hâdi ÖNDER

Hastaların kalb atışları telefonla dinlenecek. — Gazeteler —

Doktor — Alooo!.. Orası neresi?!.

gün

CUMA :

Biraz sabır

İş adamları, fiyatlardaki artışın bu yıl da devam edeceğini açıklarken, Turizm Bakanı, turist akınını artırmak için çıplaklar kampı kurmanın zorunlu olduğunu söylüyor.

Yatırımsız tesis diye buna derler işte.

Günümüzde pirincin kilosu sekiz lira. Et, malûm... Yüzellinin üstünde bir çift ayakkabı...

Ücretleri dondurup, pahalılığa alıştırdık mı halkı; kuruldu gitti demektir bizim çıplaklar kampı!

CUMARTESİ :

Yanan yanana

Bengaldeş'te muhalefet partisinin merkez binası yakılmış.

Başkan İdi Amin'in emriyle, Uganda'nın eski Hâkimler Kurulu Başkanı diri diri yakılmış.

Saygon hükûmetinin emriyle, ülkede bulunan bütün mavi ve kırmızı kumaşlar yakılmış.

Neden diyeceksiniz belki.

Neden olacak?

İlki, ülkeyi yıkıcı akımlardan kurtarmak için muhalefete gözdağı vermiş.

İkincisi, kendini suçlayan yargıçların hakkından gelerek, kendi kendine beraet etmiş.

Üçüncüsü, gizli gizli Vietkong bayrağı yapılmasını, bayrak rengi taşıyan kumaşları yakarak engellemiş.

Tabii her üçünün amacı da bir: Demokrasiyi korumak ve yaşatmak.

Amaç bu olunca elbet halkın bir kısmı yakılacak, yanacak; bir kısmı memnun, mutlu, dünyalığını yapacak!

PAZAR :

Unutulmuş

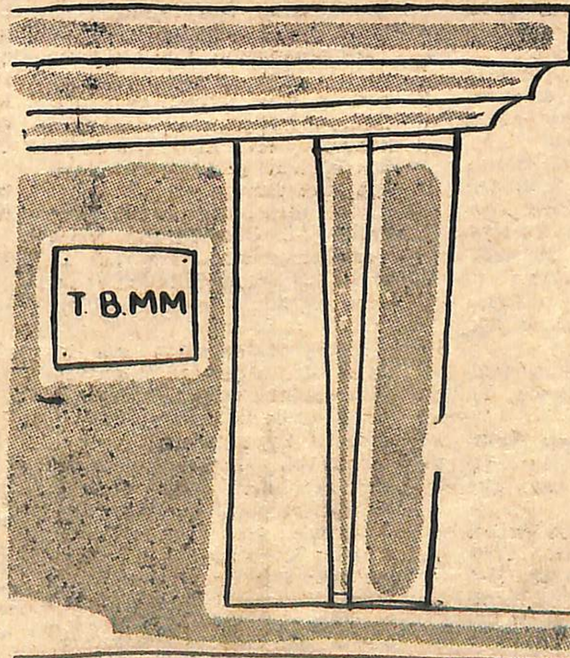
Bir İngiliz barmeninin hazırladığı Ortak Pazar Kokteyli, bugünlerde Avrupa'nın en gözde içkisi olmuş.

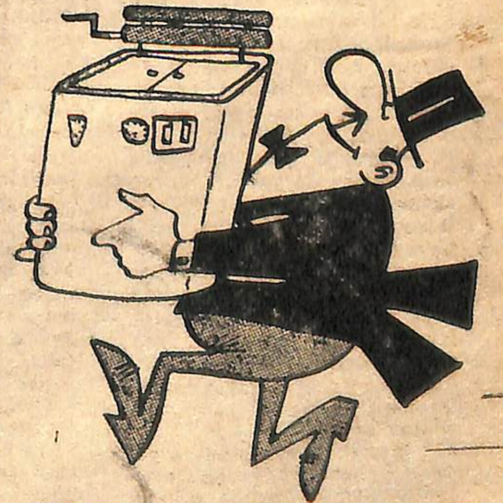
Özelliği, her üye ülkenin en gözde içkilerinden meydana gelmesi...

Baktık, içine cin koymuşlar, viski koymuşlar, likör, şarap koymuşlar da, neden akıl etmemişler bizim rakıdan katmayı...

Hani bir yudum da ondan karıştırsalar, seyreyleyin siz Ortak Pazar'da nâra atmayı!...

Vedat SAYGEL

— Meclise, «Hava kirlenmesi» ile ilgili kanun teklifi getirildi. —

FOTO-ŞAKA

Hangimizi beğendiniz?

Benim adım Tenbiko Rindo... Çikolata tenli kızlardan hoşlanır mısınız?... Öyleyse takdim edeyim size öteki arkadaşlarımı...

Soldan en başta gördüğünüz kısa kesik saçlı kız Tokone Nirbi. Onun yanındaki kıvırcık saçlı, kumralımtrak taze Doko Rinibten. Aynı sırada gördüğünüz üçüncü kız canavar gibidir vallaha. Damarlarında ekvator kanı kaynar da ondan. Adı da Biko Tendorin.

Şimdi geldik soldan dördüncü kıza, dii mi efendim?... Çöl ceylânları gibi bakışları olan bu kızın adı Korin Dotenbi. Ne güzel gözleri var dii mi?... Profiline de diyecek yok hani.

Aynı sırada gördüğünüz beşinci siyah inci Terin Donbiko, ne kadar içli ve duygulu ise, o nisbette de arzulu bir kızdır.

Ya, son arkadaşıma ne diyeceksiniz?... Kodo Tenbinir, omuzlarına dökülen dalga dalga saçları ve derli toplu giysileriyle biraz muhafazakâr bir kız gibi görünür ama, siz onu bana sorunuz... Işıl ışıl, cıvıl cıvıl bir deryadır o kız...

Hangimizi beğendiniz?... Söylesenize ayol, içimizden en çok hangimiz hoşunuza gitti?...

Söylemek istemiyor musunuz?..

Siz bilirsiniz... Canınız isterse... Hangimizi beğenirseniz beğenin.. ben, yaptığınız seçmeyi içten bir anlayış ve büyük bir mutlulukla karşılıyorum.

Niçin mi?

Sorunun cevabını öğrenmek istiyorsanız kalbinizi güney batıya, elinizdeki dergiyi de tersine çeviriniz lütfen!

CEVAP: Mutluyum... Çünkü seçtiğiniz kız hangisi olursa olsun, beni seçtiniz. Gördüğünüz yedi kızın yedisi bendim de ondan. Yalnız giysilerim ve peruklarım değişikti.

Ohh olsun.. nasıl da kandırdım sizi!... Saydığım isimlerin tümü aynı adın harflerinin yer değiştirmesinden doğdu. Ama ne zararı var... Benim adım da bu köşeyi hazırlayan imzanın hayâlinden doğmuştu!...

Neşeli Sözlük

AY: Falan konserve fabrikaları lâboratuarlarında ve Sütlüce mezbahası kesimhanesinde yapılan araştırma ve gözlemlere göre, AY iki milyar sene önce ve pazartesi günü öğleden sonra saat 13,30 sularında kendi isteği ile dünyadan kopmuş bir parçadır.

Dünyamızsa güneşten koptuğu halde, sonradan Nato'ya girmiş, fakat AY bağımsız kalmakta devam etmiştir. AY dünyamızdan bilmem kaç defa küçüktür. Yüzü inişli çıkışlı ve delik deşiktir. Buna sebep de küçüklüğünde su çiçeği çıkarmış olmasıdır. Ay'da su ve hayat olmadığı için, gecekondu ve politikacı da yoktur. Bunun aksine, dünyamızda (Bilhassa İstanbul'da) insanlar varsa da tıpkı Ay'daki gibi, su da yoktur. Ayrıca pahalılıktan dolayı hayat da yoktur.

Ve tabiatın en enteresan olayı da şudur: İstanbul'da su yoktur fakat Sular İdaresi vardır. Hayat yoktur, fakat insanlar nasıl geçinir ve yaşar, şaşılacak şeydir.

AYI: Memeli hayvanların et yiyenler takımından olmasına rağmen, et fiyatlarının yükselmesi nedeniyle durumu meyve ve bal aramakla idare eder. Daha ziyade ormanlarda yaşadığı söylenirse de şehir ve kasabalarda çok daha fazladır. Ormanlarda yaşayanlar kıllı, şehirlerde dolaşanlar da ceket ve kravatlıdırlar. Nüfus kâğıdı taşıdıkları yetmiyormuş gibi, nüfus sayımında da adamdan sayılırlar. Üstelik kendilerine asıl isimleri ile hitap edildiğinde her nedense bozulurlar.

Ormanlarda yaşayanlar kış uykusuna, şehirlerde bulunanlar plâjlarda röntgene yatarlar. Cinsel yaşantıları da değişiktir. Ormandaki bir tek eşle aile hayatını sürdürürken, şehir ve kasabalardaki ayılar eşlerinden başka bir de metres tutarlar. Üstelik şehirdekilerin birer de kaynanası vardır.

AYVA: Gülgiller familyasından olup, tavan ve taban arası baremine girer. Ağaçta yetişir. Yumruk büyüklüğünde olup, sarı renktedir. Boyası sabittir ve çıkmaz. Dişi sağlam olanlar için ısırılarak yenen bir meyvedir. Lâkin yenmesinden ziyade hakemlere atmak için yetiştirilir. A - E ve yumuşak G vitaminlerinden yana oldukça zengindir ve mirasçısı da yoktur.

Ayva sözünün dilimizde oldukça geniş bir yeri vardır. Örneğin: Bozum olmuş bir adama «Yedin mi ayvayı» denir. Ayrıca «Ayva tüyü», «Ayva reçeli», «Üff.. ayvalara bak» gibi sözler çok kullanılır.

Yurdumuzda ayvanın en bol olduğu yer Ayvalık'tır. Ayvalık'ta bir yılda fert başına 3645 adet ayva düşmektedir. Bu nedenle de Ayvalık'ta yaşayan nüfusun üçte biri her yıl beyin kanamasından gitmektedir. Ayrıca Ayvalık havalisinden her nedense hiç hakem çıkmaz.

Dedektif olabilirsiniz

ASAF bey, doğma büyüme öz bir İstanbul'luydu. Aşağı yukarı 55 - 60 yaşlarında emekli bir memurdu. Evlenmişti, çocukları olmuştu, hatta torun sahibiydi de. Asaf beyin yaşlı olmasına rağmen, biraz romatizmalarından başka hiçbir şikâyeti de yoktu. Evvelallah bu yaşa kadar ne yediği bol baharatlı lâhmacunlar, ne koli basilli şişe ve deniz suları, ne motor yağı ile takviye edilmiş yemeklik yağlar, Asaf beyin midesinde en küçük bir tahribat bile yapmamıştı. Velhasıl Asaf bey bozuk gıdalara karşı tam teçhizatlı öz bir İstanbul'luydu.

Bir pazar günü, Asaf bey biraz su içebilmek ve serinlemek gayesi ile, gayri ihtiyari evin mutfağına gidip, şehir suyunun musluğunu açıverdi. Açmasıyla da şakır da şakır, gürül de gürül terkos suyu akmaya başladı. Fakat o ne!... Birdenbire yüzünün şekli değişiverdi. Önce sarardı, sonra yüzü kurşunimtrak bir renk aldı, boğulacakmış gibi oldu ve iki elini göğsünün üzerine bastırıp, oracığa yığılıverdi.

Birkaç dakika sonra, evin tel dolabından akşamdan kalan keşkülü yürütmek için mutfağa giren Asaf beyin torunu Hulûsi, dedesini boylu boyunca yere uzanmış bir vaziyette görünce, yaygarayı bastı. Karısı ve damadı Rüstem gürültüye koşup geldiklerinde, Asaf beyi sırt üstü, ağzı bir karış açık ve döşemeye yumuşak iniş yapmış bir damga pulu gibi ölümsü bir pozisyonda buldular. Çağrılan Dr. Hayati Vizite de sıkı bir muayeneden sonra, Asaf beyin âni bir şok neticesinde, kalb vıcıklamasından tabanları diktiğini söyledi. Üstelik ölümü de biraz şüpheli görülmüştü.

Bunun üzerine, vaka mahalline 3 saat 45 dakika gibi kısa bir zamanda gelen cinayet sandalyesi (pardon) masası şefi Şerlok Holmes Hüsamettin cesedi inceledi, sağa, sola baktı, muslukları açıp kapadı, perdelerin kornişlerini de saydıktan sonra, evdekilere çaktırmadan komodinin üzerindeki gazlı çakmağı cebe indirip, radyofonik bir sesle:

«— Bu ölümün sorumlusu, İstanbul Sular İdaresi Genel Müdürlüğüdür!» dedi.

Ünlü detektif Hüsamettin bu karara nereden varmıştı?

CEVAP:

Çünkü: Asaf bey doğma büyüme İstanbul'luydu ve kendini bildi bileli İstanbul'un suları hiçbir zaman musluklar açıldığında bir defada akmamıştı.

O gün böyle bir hâdise ile karşılaşınca, musluk açılır açılmaz gürül gürül, su akınca Asaf beyin kalbi âni heyecan ve âni sevince dayanamayıp, öbür dünyaya oto - stop yapıvermişti. Elbette ki bunun sorumlusu Sular İdaresi Genel Müdürlüğü idi. Çünkü alışılagelmiş kaidenin dışına çıkmış, vatandaşlara o gün böyle bir sürpriz yapılacağını daha önceden bildirmemişti.

İsmet ÇELİK

HAKLISIN KARDEŞİM

KONUŞMAK ne kadar zor olabiliyor bazan. Nutuk atmak, konferans çekmek, demeç vermek falan değil sözünü ettiğim. Basbayağı, günlük konuşmalardan bahsediyorum. Hani insanın ana dilini kullanarak her gün karşısına çıkan tanıdık tanımadık kişilerle yaptığı lâkırdı alışverişi.

İki kişi karşı karşıya oturuyorsunuz diyelim. Sizin kafanız kendi dertlerinizle dolu, karşınızdaki de kendi tasalarıyla tasalanıyor. Bir süre susuşuyorsunuz. Sonra ikiniz birden aynı şeyi, susmakla kabalık ettiğinizi düşünüyorsunuz. Sonra biri ortaya bir lâf atıyor, komedi başlıyor.

İlk güçlük çıkıverdi bile ortaya: Konuşmak için ortada bir konu olması gerek. Eğer karı-koca, baba-oğul, işçi-patron, politikacı-oyveren gibilerden bir ilişki yoksa aranızda, ikinizin de ilgileneceği bir konu bulunması ihtimali çok azdır. (Gerçi bu saydıklarım bile çoğu zaman aynı dilden konuşmazlar ya...) Bu yüzden, ortaya ilk atılan lâf, genellikle boş bir şeydir. Havadan konuşmak deyimi hafif kalır.

«Hayat gittikçe pahalanıyor.» dedi karşınızdaki.

Eh, şimdi sizin bu söze bir karşılık vermeniz gerek. Susarsanız adam alınacak, kendisine değer verilmediğini düşünecek haklı olarak. Susmazsanız ne söyleyeceksiniz? Yahu, bu hayat denen şey kendini bildi bileli pahalanır. «Hayat pahalanıyor.» demekle «İnsanlar, öküzler ve çiçekler susuz yaşayamazlar» demek arasında ne fark var?

Ok yaydan çıkmıştır. Belki karşınızdaki de pişman olmuştur ağzını açtığına ama, artık çok geçtir. Bir düşünce atılmıştır ortaya, siz de ya aynı görüşte olduğunuzu, ya da yanıldığını söyleyeceksiniz adama.

«Çok doğru,» deyip işi kapatmak var. Gururunuz engelliyor bunu. «Koyuna bak» diye düşünebilir adam, «Kafa sallamaktan başka bir bildiği yok.» Koyuna benzetilmek de hiç kimsenin hoşuna gitmez.

Reddetmek... Konu sallantılı bir şey olsa kolay. Ama, «Yok canım, sana öyle geliyor. Günden güne ucuzluyor hayat» diyebilmek için insanın korkunç derecede soğukkanlı olması gerek. Bunu da geçiyoruz ister istemez.

Şimdi, söylenen şeyi ne kabul edeceğiz, ne de reddedeceğiz. Hem kabul edip hem de etmez görünüp... Girdik mi çıkmaza!... Bir karşılık vermek zorundayız ve bunun zekice bir karşılık olması gerekmekte... Dert bu noktada ağdalaşıyor birdenbire. Zekice lâflar söylemeye çalışmak, saçmalamanın en kestirme yoludur çünkü.

«Valla, öyle gibi görünüyor. Ama bu arada ucuzlayan şeyler de yok değil. Söz gelimi, paranın değeri gittikçe düşüyor. Heh-he!»

Ohhh!... Top karşı takımda... Suratı allak bullak oluyor adamın. Verecek karşılık bulamayınca gülmeye karar veriyor. Beceremiyor. Neşesiz neşesiz sırıtıyor. Böbrek sancısı çeker gibi bir suratla bir şeyler mırıldanıyor. Sonra sizin böbreğiniz tutuyor. Bir kaç kez ümitsizce konu değiştirilmeye çalışılıyor. Sonunda da ya sizin, ya onun acele bir işi geliyor aklına. Kaçıyor ki, o biçim.

Konuşmak, özellikle konuşmayı başlatabilmek zor iştir kısacası. Sürdürebilmek derseniz, şansa bağlı...

Belki de böyle durumlarda bir kolaylık olması için, futbolu icadetmişler. Herkesin az çok bir söyleyeceği bulunur futbol hakkında. Arada bir de benim gibi futbolun yedek oyuncularını bir bir sayıyor, formda olup olmadıklarını takımın antrenörüymüş gibi bir kendinden eminlikle anlatıyor. Sabırla dinliyorum. Sonunda çenemi tutamayıp «Ofsayt ne demek?» diye soruyorum, çıngar çıkıyor.

Konuşmanın kolay olduğu ortamlar da vardır şüphesiz. Söz gelimi kalabalık toplantılar... Kimse kimsenin ne dediğini anlamaz. Önemli de değildir zaten. Herkes elinden geldiği kadar katılır gürültüye.

Meyhanelerde geçen konuşmalar da kimseye bir zorluk çıkartmaz. Biri anlatır derdini, öteki «Vah vah!» der. Öteki anlatır, beriki vah çeker.

İyi ama konuşmak bu değil ki. Konuşmak demek, bir düşünce alışverişi yapmak demek. Böyle olunca da işler çaprazlaşıverir. Bırakın tanımadığınız kişileri, en yakınlarınızla bile anlaşmakta zorluk çekersiniz. Hele ortada bir de çıkar sürtüşmesi varsa, «Ya sen, ya ben,» gibilerden bir hava esiyorsa hiç konuşmamak daha iyi. Çünkü birinin söylediği, Çinceymiş gibi garip yankılar yapar kulakta, öbürü de Merih'li diliyle karşılık verir.

Gevezenin birine yakalanmak tehlikesi de var konuşmanın zorlukları arasında. Bir söyle, bin dinle... Adam ne demiş hani: «Ben sana nasılsın diye soruyorum, bunun karşılığı (Teşekkür ederim, sen nasılsın?) dır. Yoksa senin kanındaki şekerden, idrarındaki albüminden, kaynananın takma dişlerinden, karının dırdırından bana ne?»

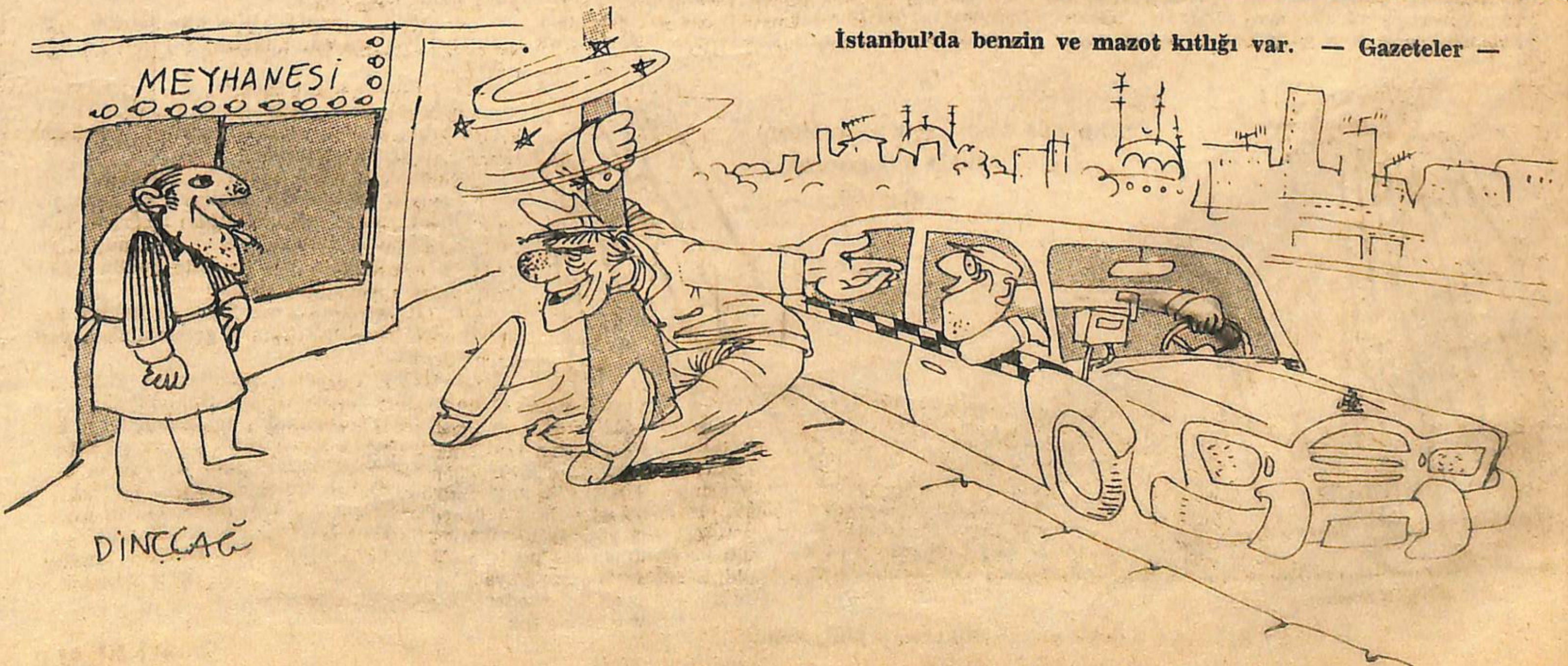
İnsanlar konuşa konuşa anlaşır, derler. Bu iş yatıyor. Koklaşa koklaşa anlaşmayı deneyelim derim ben. Siz ne dersiniz? Yağmur mu geliyor? Efendim?...

Sulhi DÖLEK

— Hadi evlât, şuradan bana yarım ekmek alıver!..

İstanbul'da benzin ve mazot kıtlığı var. — Gazeteler —

— Ver şuna biraz mazot da arabasını yürütsün Apostol!..

TAHİN ile Pekmez

Suavi Süalp

TAHİR ile Zühre'nin aşkı bu aşkın yanında çocuk oyuncağı gibi kalır... Hâdise bir soğuk kış günü helvacı Mustafa'nın dükkânında başlamıştı... Bir kenarda suböreğini atan Tahin, fakir ve Edebiyat Fakültesinde okuyan bir gençti... Tahinî elbisesi ve temiz gömleğiyle gerçekten durgun ve asîl bir güzelliğe sahipti... Yurtta yatıp kalkıyordu... Kimsesi yoktu... Hayatın çok zor olduğunu, kendi gibi bir gencin daha birçok engellerle karşılaşacağını biliyordu... Sigara falan içmezdi... En çok sevdiği şey de nedense pekmezdi... Pekmeze ekmeğini batırarak yemek Tahin'e büyük bir zevk verirdi... Biraz önce bir porsiyon pekmezini sallamış, üstüne yüz gram da suböreği istemişti... Dışarda kar başlamıştı... Şehzadebaşı'ndan şu anda çok az kişi geçiyordu... Tahin nedense bugün içindeki garip heyecanın sebebini biraz önce yurtta okuduğu Tahir ile Zühre romanına yoruyordu...

Romandaki Tahir'i kendine çok benzetmişti... Genç delikanlı suböreğinin son kırıntılarına çatalını doğrulturken birden kapıdan bir kız ve arkasından onun anası olduğu tahmin edilen bir kadın girdi... Tahin o anda içine sıcak kükürt akarmış gibi bir his duydu... Kızın gözleriyle kendi gözleri karşılaştı... Hayır bir anda bir kalb ve iki böbreğe bu kadar bir his dolamazdı... Neden dolamasın?... Tahin hâlâ kızın gözlerinden gözlerini ayıramıyor, çatalını heyecandan yan tarafta oturan adamın ensesine batırıyordu. Adamın:

«— Çek ulan çatalını ensemden!...» demesiyle kendini topladı...

Kız ve anası gelip Tahin'in yanındaki masaya oturdular... Kız çok sade giyinmişti... Öyle olduğu halde kıymalı börek istedi... Tahin, başındaki eşarptan bile güzelliğini saklamayan kıza hayran hayran bakmakta devam ediyordu... O kaşlar, o gözler, o şeyler... Kız ve anası böreklerini yerlerken Tahin, kızın da göz ucuyla, kaçamak bakışlarla kendini süzdüğünü anladı... Bakışmalar çoğalıyor, iki gencin kalblerinin atışları buzdolabının çalışmasını bile bastırıyordu... Bir şeyler yapmak lâzımdı... Tahin şimdiye kadar hiçbir kıza herhangi bir teklifte bulunmamıştı... Nasıl teklifte bulunulacağını da bilmiyordu... Arkadaşları kızları tavlamak için başvurdukları usulleri yurtta anlatırlardı... Her halde Tahin de bir küçük kâğıda bir şeyler yazacak ve kıza anası görmeden verecekti... En iyi usul buydu...

Tahin küçük takvimli defterinden bir sayfa kopardı... Tükenmez kalemle şunları yazdı:

«Sayın bayan... İsminizi bilmiyorum... Bu anda size karşı içimden büyük bir aşk duydum... Tanışmak ve sonra işi adamakıllı ilerletmek istiyorum... Teklifim çok ciddîdir... Eğer teklifimi kabul ederseniz pazar günü saat ikide Sultanahmet'teki otobüs durağına gelin... Aşk, kelimelerle ifade edilmez... Yazan: Tahin...»

Mektubu yazdıktan sonra kâğıdı yuvarlak bir şekle soktu... Elleri terliyor, biraz evvel yediği ağır yağlı su böreği, geğirdikçe ağzına geliyordu...

Kız ve anası böreklerini bitirdikten sonra tahin helvasına daldılar... Tahin, kızın tahin helvası yemesini hayra yordu... Demek helvasını sevdiğine göre Tahin'i de sevebilirdi... Zaten kaçamak bakışları bunu göstermiyor muydu?... Neyse fazla helvacıda kalıp hesabı kabartmayalım... Kız ve anası hesabı verip çıktılar... Tahin daha önce dükkândan çıkmış ve kapının arkasında bir kaplan gibi pusuya yatmıştı... Tam kız çıkarken elini uzattı ve kızın eline kâğıdı verdi... Kız da aldı... Evet almıştı... Hattâ aldıktan sonra elini yummuş ve kâğıdı serî bir hareketle mantosunun cebine atmıştı... Kız ve anası uzaklaştılar...

Şimdiye kadar yaşanmamış derecede büyük ve romantik bu aşk hikâyesini size sunmakla iftihar ediyorum. Tahin ile Pekmez'e başlamadan önce iyice karıştırmak lâzım geldiğini bir kere daha hatırlatırım...

Tahin onları Edirnekapı'ya kadar takip ettikten sonra döndü...

O akşam yurtta bütün arkadaşlarına olayı anlattı... Seviyordu... Seviliyordu... Hep böyle diyordu... Tahin o gece aşk üzerine tam altmış kadar şiir yazdı... Biraz bağlama da çalardı... Aslında Yozgat'lıydı... Pazar gününü iple çeken Tahin, aşkından çaldıkça coşuyor, onun şamatası yüzünden yurtta kimse uyuyamıyordu... Arkadaşları Tahin'i dövdüler olmadı, sövdüler olmadı, sonunda müdüre şikâyet ettiler ve Tahin yurttan atıldı... Fakat Tahin için bunlar vızgeliyordu... O aşkın seline kendini bir kere kaptırmıştı... Elinde sazı çalıp bazı bazı kendini Sultanahmet'teki hipi otellerinden birine attı... Daha pazara beş gün vardı... Tahin ne derslerini, ne durumunu göz önüne almadan çalıp söylüyordu... Hipiler bu âşıkın sazının etrafında toplanıyorlar, esrarlı sigaralarını sarıyorlar ve kendilerinden geçiyorlardı... Tahin de tabiî bu arada duman altı oluyordu...

Bu, madalyanın bir tarafı... Fakat öbür tarafı çok hazindi... Tahin'in mâsum bir aşk ile sevdiği kız kimdi?... Onu anlatalım şimdi: Adı Pekmez olan bu kız, Vatan Caddesinde iş tutan Şaşı Muazzez'in yanında çalışıyordu... Kocasından ayrıldıktan sonra bir müddet tütünde çalışmış, fakat gözü yüksekte olduğu için Muazzez'in ekibine katılmıştı... Vatan Caddesinde zengin, arabalı hovardalar üzerine ihtısas yapıyordu... Başı örtülü ve mantolu yosmalardandı... Zavallı Tahin bunu bilmiyordu bittabi... Pekmez şimdiye kadar böyle çok kâğıtlar almıştı... Gözü tutmadığı heriflerin randevusuna gitmezdi... Kâğıdı alması sırf herif fazla askıntı olmasın diyeydi... Bunu bilmeyen Tahin habire türkü üstüne türkü besteliyordu...

Onun aşk hikâyesi otelde dilden dile geziyor, hipiler Tahin'in poz poz resimlerini çekiyorlardı... Neyse böylece günler geçmiş, Tahin'in Pekmez'le buluşmalarını gösteren saat gelmişti... Tahin elinde sazı Sultanahmet'te heyecan içinde bekliyordu... Her gelen dolmuş ve otobüsten inenleri vahşi gözlerle süzüyor, kimseyi kaçırmıyordu... Fakat kız ortalıkta yoktu... Acaba anası mı göndermemişti?... Fakat Tahin imanla beklemeye devam ediyor, havanın kararmasına aldırmıyordu... Akşam oldu... Kız ortalıkta yoktu... Fakat Tahin parktaki kanepede oturmakta devam ediyordu... Aşk, bir kurt gibi içine girmişti... Koskoca İstanbul'da o kızı arayıp bulmaya azmetmişti... Şimdi ne fakülte, ne okumak, ne şu, ne bu vardı... Varsa yoksa helvacıdaki kız...

Günler haftaları, haftalar seneleri kovaladı... Tahin artık adamakıllı kendini dağıtmış, Sultanahmet'in tanınmış bir tipi olmuştu.. Turistlerin arabalarını siliyor, geceleri Adliye Sarayının karşısındaki mahzende yatıyordu... Adı Âşık Tahin'e çıkmıştı... Üstü başı dökülüyordu... Fakat hâlâ deli gibi âşıktı... Ümidini kesmemişti... Bir gün o kız Sultanahmet'e gelecekti... Ve geldi de...

Âşıkların kalbi temiz olur derler... Onu bilmiyorum, fakat bir akşam saat yediye doğru, Tahin araba silerken Pekmez'in dolmuştan indiğini gördü... İçi birden kabardı... Başı döndü... İşte beklediği olmuştu... Kız biraz geç olmasına rağmen randevusuna gelmişti... Tahin, hemen elindeki araba sildiği süngeri fırlattı, koştu... Pekmez sağına soluna bakınıyordu... Demek Tahin'i arıyordu... Tahin bir koşuda onun karşısına dikildi:

«— Demek geldiniz...»

Pekmez birden sıçradı... Karşısındaki bu âdem baba kılıklı adamdan korkmuştu. Daha önce mahvettiği erkeklerden biri sandı ve:

«— Sen misin Tahsin?...» diye sordu...

Tahin, Tahsin'i Tahin anladı:

«— Evet benim sevgilim... Çok bekledim seni...»

«— Ne beklemesi be!... Serseri misin nesin?...»

«— Fakat tahin helvacısındaki bakışmalarımız... Sonra elinize mektup vermiştim?...»

«— Bas git, yoksa fena olursun... Sana mı kaldım uyuz?...»

«— Fakat isminizi bile bilmiyorum... Ve de size Pekmez adını taktım... Tahin ile Pekmez...»

«— Benim adım Rukiye...»

Pekmez ismini saklamıştı. Bu serseri belki de bir zaman onunla gezmişti... Pekmez lâfını hatırlamıyordu ki...

Tahin gözyaşları arasında mırıldandı:

«— Sizi iki senedir bekleyen ve hakkınızda şiirler yazan, maniler düzen âşığınıza böyle mi karşılık verecektiniz?... Kendine gel Pekmez, aşkından bak ne hale geldim... Bu ömrü sana rüya gibi verdim...»

«— Hâlâ dırlanıyor... Sana mı kaldım kırtipil herif!... Şimdi Osman gelecek, fena yaptırırım seni!...»

«— Hayır, Osman gelemez... Tahin ile Pekmez ebedî sevgileriyle Sultanahmet'e.. »

Etraflarına kalabalık toplanmıştı... Birden sağ taraftan kuvvetli bir yumruk Tahin'in beyninde patladı... Mavi paltolu ve kaba saba biri Pekmez'i tuttuğu gibi taksiye atıp gitti... Tahin yattığı yerden doğruldu... Giden arabanın arkasından baktı... Ve mırıldandı:

«— Tahin'in aşkını kaldırımlara bırakıp
gitti Pekmez...
Demek bu karı aslında on para etmez.»

Suavi SÜALP

Sizin için

ACI GİDERME

Bir köylü, gece Ankara'ya varır. Şehrin yabancısı olduğundan terminalin yakınındaki bir oteli güçlükle bulur. Bundan sonraki olayları ağzından dinleyelim: İlgili görevliden bir yataklı bir oda istedim. Ücretini sorduğumda:

— Otuzüç lira beyefendi, dediler. Çaresiz kabul ettim. Diğer bir görevli beni odama çıkardı. O odada iken ceketimi çıkardım, yatağın üzerine koydum. O ise hemen ceketi alarak buzdolabına (gardroba) astı. Neyse bir lira sıkıştırdım ve gitti. Tabii ben enayi miyim, buzdolabında belki cebimdeki paraları sızdıracaklar... Hemen onu oradan çıkartıp yastığımın altına koydum. Odada bir telefon vardı. Orasını burasını kurcalarken bir ses işittim:

— Buyurun, emriniz? Şaşırdım, hemen aklıma çay geldi:

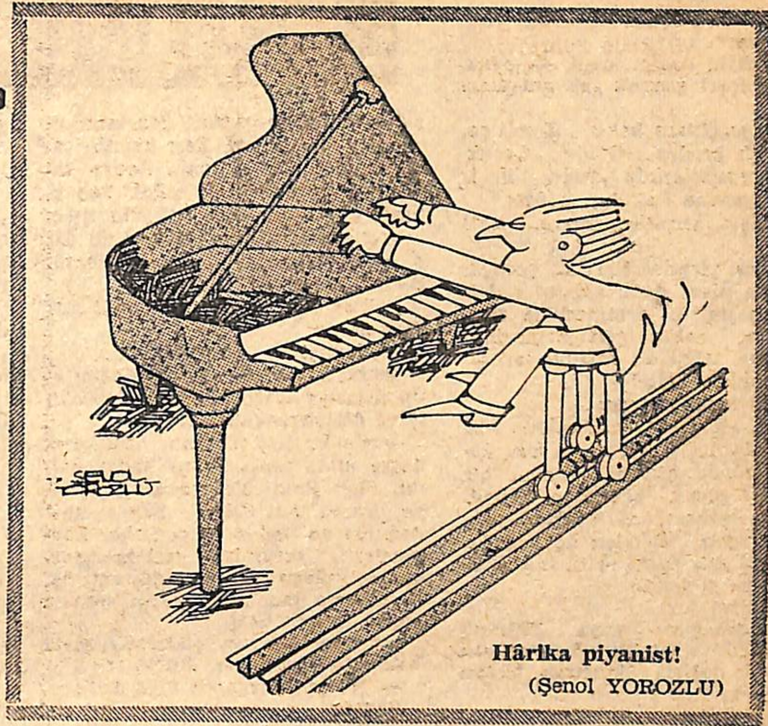
— Bir çay, dedim.

Ertesi gün hesabı yatırıyorum. Oda ve bir çay ücreti olarak 34 lira uzattım. Otelci:

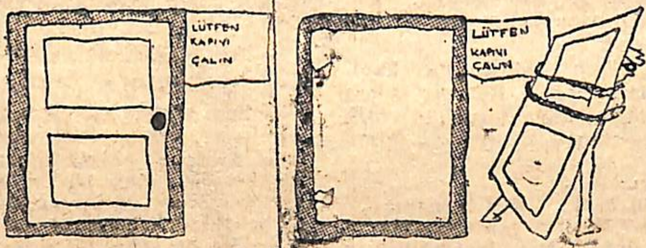
— Beyefendi, çay oda ücretine dahildir. deyince tepem attı:

— Yahu be kardeşim bunu akşamdan söyleseydin de bu 33 liranın acısını hiç olmazsa bol bol çay içerek giderseydim olmaz mıydı?... dedim ve çıktım gittim.

A. Cengiz AYBATILI
Koçular Ortaokulu Müdürü — Eğridir/İSPARTA

Hârika piyanist!
(Şenol YOROZLU)

(Fuat KAVAL)

BEŞ LİRANIN SEVİNCİ

Bir gün yolda giderken, yerde bir beşlik buldum,
Buna hayli sevindim, çünkü o gün yolsuzdum.
Bu çok cici parayı, eğildim yerden aldım,
Üstünde yazı vardı, okudum donakaldım.
Bu yazı şöyle idi: «Şansımı deniyorum,
Bu parayı bulanla, evlenmek istiyorum.»
Zaten müzmin bekârdım, teklif de çok güzeldi,
Bu ele geçmez fırsat, dünyalara bedeldi.
Beş lirayı bulduğum, sokağa gitmeliyim,
Aşkımı ilân edip, perestiş etmeliyim.
İlk önce sevincimden, ağzım dört köşe oldu,
Sonra birden ayıldım, içime hüzün doldu.
Ya bunu yazan mahlûk, kız değil dul çıkarsa,
Veyahut kız olup da, benden çabuk bıkarsa.
Ya yaşlı bir kadınsa, o zaman ne yaparım,
Yapışkanın biriyse, sonra nasıl kaçarım.
Edepsizin biriyse, beni hep aldatırsa,
Beni mutfağa sokup, bulaşık yıkatırsa.
Kör müdür, topal mıdır, acep neyin nesidir,
Yoksa bir dolap mıdır, oyun mudur ders midir?
Kesmece değildir ki, karpuz gibi alasın,
Şu cefakâr dünyada, sen de mutlu olasın.
İçimden dürttü beni, altıncı his meleği,
Tongaya düşeceksin, enayi dümbeleği...

MÜSLİM ÖRENEL
Bayrampaşa Kartaltepe Okul Cad. Mine Sok. No: 1 — İST.

SAMANLIK DÂVASI

Kastamonu'da halk arasında sık kullanılan bir deyim vardır. Bu daha çok yapacağı işin kaçamağına gitmek ve oyalamak isteyenler için kullanılır. «Arkanı duvara sürme» derler.

Köyümüzden «Çöp Seyid'le Kuru Mehmet'in bir samanlık dâvası vardı. Bilirkişilerin ve tanıkların ifadelerindeki değişiklik nedeniyle dâvaya bakan hâkim duruşmayı bitiremeyip, uzatmak zorunda kalıyordu.

Bir hayli uzak olan köyünden mahkemeye yıllardır gelip gitmekten artık usanan Çöp Seyid, hâkimin duruşmayı yine ertelediğini duyunca öfkeyle atıldı:

«— Arkanı duvara sürtüp durma hâkim bey, samanlık ya benim de; ya onun de. Yeter artık, ben gelip gitmekten usandım.» dedi ve ağır ağır salondan ayrıldı.

İhsan UKRAY
Yetiştirme Yurdu Müdür Yar.
KASTAMONU

AFFEDERSİNİZ!

Üç aydır maaşını alamayan utangaç bir memur, dayanamayarak personel şefinin odasına girer:

— Affedersiniz, üç aydır maaşımı alamıyorum...

Gayet dalgın şef cevap verir:

— Affediyorum!...

Fatma Kudret DEMİRCAN
462 Castrop . Rauvel Bockenfelder Str. 33
B. ALMANYA

ŞEHERLİYİK

Bir tren seyahatinde kompartımanda benden başka saçı sakalına karışmış, acayip kıyafetli, ağızları sakızlı dört genç, bir de 50 yaşlarında orta halli bir vatandaş vardı.

Gençlerin kendi aralarında: Sizin Kadıköy, bizim Yeniköy, Yeşilköy'deki evimiz gibi konuşmalarından İstanbullu oldukları anlaşılıyordu. Bir ara yaşlı vatandaşa:

— Amca affedersiniz, siz nerelisiniz? diye sordum.

Hafif bir öksürükten sonra, omuzlarını biraz şişirerek:

— Biz şeherliyik yeğenim, Cır. şehir'denim, dedi.

Ekrem TERZİOĞLU
Turan Emeksiz Cad. No 25
MALATYA

YANIK PİDE

Karnımı doyurmak için girdiğim orta halli bir lokantada; gelen garsona, yağsız tarafından bir kıymalı pide getirmesini söyledim. Az sonra önüme gelen pide çok pişmiş, hatta yanmış olduğundan, garsonu çağırarak:

— Bu pidenin yenecek tarafı var mı? Kömür gibi yanmış. Bana şefgarsonu çağır, dedim.

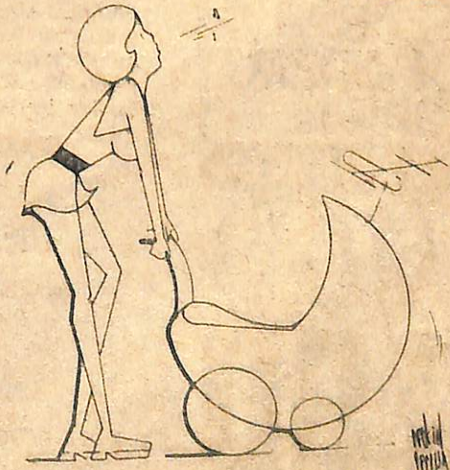
Bir müddet masadaki pideye bakan garson:

— Valla beyim, şefgarsonu çağırayım ama, o da bu pidenin yenecek tarafını zor bulur, dedi.

Ekrem TERZİOĞLU
Turan Emeksiz Cad. No 25
MALATYA

(Nuri BİLGİN) — İstanbul

Yazısız
(Seçkin TEMUR)

HALO DAYI

MUZAFFER IZGÜ

— Eniştee eniştee, diye bağırdı. Murtaza:

— Hadiyin bakim, dedi, siz oynayın, hiç içeri girmek yok anladınız mı?

İdiris çocuklara baktı... Kendi çocuklarıydı bunlar... Güldü... Çocuklar, bir eniştelerinin yüzüne, bir İdiris'in yüzüne baktılar, sonra:

— Enişte, yirmibeş kuruş, dedi büyüğü...

Murtaza, yirmibeşliği attı çocuğa:

— Bak ulan, dedi, ağlatıp zırlatma kardeşini, o yirmibeşlikle ayçiçeği alın, sakın içeri girmeyin... Kardeşine sahip ol, anladın mı?

— Bu kim enişte?

— Kes sesini, karışma...

Çocuk, elindeki yirmibeşlikle hızla bakkala doğru koştu. Bu kez, kapının önünde oturmakta olan bir yaşındaki çocuk ağlamaya başladı âbisinin arkasından. Murtaza ona, biş biş yaptı, cebinden üç beş fıstık tanesi attı çocuğun önüne. Sonra, içeriye seslendi:

— Şadiye, kız!...

Bir kadın çıktı kapıya... Kabarık saçlı değildi, üstelik gözünün altı da boyalı değildi. Murtaza, kadını göstererek:

— Bu benim karım, dedi...

Kadın elini uzattı İdiris'e:

— Hoşgeldin, dedi.

İdiris, eli sıkması mı gerek, öpmesi mi gerek bilemedi, tutmasıyla bırakması bir oldu yumuşak kadın elini...

— Geçin içeri, dedi kadın...

Murtaza önden girdi içeriye. İdiris, ayakabının ipini yine kördüğüm etmişti. Bir müddet onunla uğraştı, Murtaza tekrer geldi kapıya:

— N'oldu? dedi...

— Heç, dedi İdiris...

Elinin titremesi, ipin kördüğüm olması, hayli uğraştırdı onu. Sonunda ipi çözdü, ayakkabısını çıkardı, girdi içeriye... Kadın, maketi gösterdi, İdiris, yere, bir köşeye çömeldi. Murtaza, çok ısteledi̇yse de, onu kaldırıp makete oturtmak için, sanki yere çivilenmiş gibi kalkmadı. Titriyordu. Murtaza'nın karısı Şadiye:

— Nasılsın, iyi misin? diye sorduğunda:

— İyiyim, diyebilmek için hayli zorluk çekti. Dudakları da titriyordu. Sanki evleneceği kadını görmek için girdiği bu ev, buzdolabı olmuş, donduruyordu İdiris'i... Titremesi. ne, üşümesine karşın, alnından boncuk boncuk terler dökülüyor, mendili olmadığı için, ceketinin yeniyle ikidebir, boynunu, alnını siliyordu. Ellerini önünde kavuşturmuş, başını önüne eğmiş, sırtını kamburlaştırmış, hocasından din dersleri alan bir öğrenciden farksızdı. Biraz sonra kadın şeker tuttu. Murtaza'nın zoruyla aldı şekeri. Yarı kâğıtlı, yarı kâğıtsız attı ağzına... Sonra kadın, bir bardak çayla geldi. Tabak, bardak, çın çın öttü İdiris'in titreyen ellerinde. Çayın bir kısmını da, o güzel elbisesinin üzerine döktü. Kadın, kocasına:

— Her şeyi konuştunuz değil mi? diye sordu.

— Konuştuk, dedi Murtaza...

Sonra, kadın boş çay bardağını alıp dışarıya çıktı. Murtaza, İdiris'in iyice dibine sokularak:

— Kaldır başını yahu, dedi, nerdeyse ufala ufala bohça kadar kaldın. Bak şimdi biraz sonra o içeriye girecek. Adı Seher... Seher vakti doğmuş da ondan adını Seher koymuşlar... Oturur bir güzel konuşursunuz, anlaşırsınız. Anladın mı, öyle utanma lan, Allah Allah sen de amma şeysin haa...

Murtaza dışarıya çıktı. Karısıyla baldızı gülüyorlardı. Murtaza:

— Ne gülüyorsunuz kız? dedi.

Şadiye:

— Oğlanı anlattım, pek saf bee...

— Daha iyi ya Allahsızlar, bundan iyisini mi bulacaksınız? Vur başına, al ekmeğini elinden. Başında bir koca olur, çocuklarına da baba... Şadiye, kardeşine:

— Yakışıklı ha. dedi.

— Öyle mi? dedi Seher.

— Öylee, diye alay etti Murtaza... Hadi hadi, gir de içeri daha fazla bekletme oğlanı. Nerdeyse ufala ufala kaybolacak içerde, sonra pertavsızla arayacaksın bulmak için...

Seher, şöyle bir daha baktı aynaya:

— Nasıl saçım? dedi.

— İyi iyi, dedi kardeşi.

— Gözüm?...

— İyi beee, dedi Murtaza...

— Bilemedim, acaba gözde çift kuyruk mu ister, tek kuyruk mu, çekeyim mi bir kuyruk daha?

— Eee çok oluyorsun haa, dedi Murtaza...

— Ben içeriye girince sakın kalbi durmasın senin asker arkadaşının?

— Hadii, fazla uzattın Seher!

— Boru mu be enişte, ikinci defa evleniyoruz...

Seher, kapının koluna elini attı, hop etti İdiris'in yüreği. Kaldırıp başını bakamadı bile. Bir el uzandı önüne:

— Hoşgeldiniz, dedi.

İdiris, Seher'in küçük kardeşi Şadiye'ye yaptığı gibi yaptı, bilemedi eli ne yapsın, öpsün mü, tutsun mu, sıksın mı? Kadın eli, eline deyince titremesi daha çoğaldı, terler nohut oldu aktı yanağından...

Seher geçti karşıya, bacak bacak üstüne attı. Bir zaman hiç konuşmadan İdiris'e baktı. Gerçekten kızkar. deşinin söylediği gibi yakışıklıydı. Amma şu üzerindeki elbise pek komikti. Başka yerde görse, basardı kahkahayı. Amma, şimdi, bu dar elbiseler içerisindeki geniş omuzlu, kırmızı yüzlü adam kocası olacaktı. Bir ara Seher:

— Havalar iyice ısındı değil mi? dedi.

İdiris başını salladı. Bu arada Seher kalkarak, pencerenin basma perdesini düzeltir gibi yaptı. İşte ilk kez İdiris o zaman baktı Seher'e. Geniş bir kalçası vardı, baldırları da kalındı. Sonra kadın birdenbire geri dönünce, İdiris'le gözgöze geldiler. Kadın tatlı tatlı gülümsedi, İdiris ise, yine o eski isterik gülüşü ile, hi hi hi diye güldü...

— Demek inşaatta çalışıyorsunuz?

— Hıı, dedi İdiris, bubam çavış...

— Bugün çalışmadın mı?

— I-ıh...

— Akşamları kaçta paydos ediyorsunuz

— Gün batınca...

— Yaşlıymış baban?

— Hee. Öküz alacak o... Kövlüye söz verdi, öküz alacam dedi... Şincik onun için para biriktiriyor...

Konuşuyorlardı amma, İdiris hiç başını kaldırmıyordu. Seher:

— Kaldırsana başını, dedi, utanıyor musun?

İdiris başını kaldırdı, önce kabarık saçlarını gördü Seher'in, sonra yanlarından kuyruk çekilmiş farlı gözlerini, sonra kırmızı dudaklarını...

İçinden:

«Gözel, dedi... Gözel ki nahal gözel... Lan Mırtaza gardaş ne deyim lan, dutduğun altın olur inşallah...»

Sonra yavaş yavaş bakışlarını, Seher'in göğüslerine, karnına, bacaklarına kaydırdı... Hiç gereği yokken birbirlerine sırıttılar. Seher:

— Niye öyle yerde oturuyorsun, gelsene buraya makete? dedi.

İdiris, niyetlendi kalkmak için amma, bacakları zangır zangır titriyordu. Seher farkına vardı:

— Titriyorsun sen? dedi.

İdiris başını salladı.

Kadın:

— Niye? diye sordu.

İdiris, bilmiyorum anlamında başını salladı. Seher kalktı oturduğu yerden, İdiris'in elinden tuttu, kaldırdı ve yanına oturttu. Şimdi dipdibeydiler. İdiris biraz bekledi, sanki sesi kuyudan çıkıyormuş gibi:

— Nasıl beni beğendin mi? diye sordu.

Güldü Seher:

— Ya sen beni? dedi.

İdiris:

— Vallaha çok, dedi...

Kadın, birazcık daha yaklaştı İdiris'e. İdiris daha çok titremeye başladı. Öyle ki, maketten aşağıya sarkan ayakları titremekten açılıp kapanıyordu. Hoşuna gitti Seher'in, İdiris'in bu durumu:

— Bak, dedi, ben de seni beğendim. Yalnız eniştemin söylediği gibi, benim iki çocuğum var, biri bir yaşında, öteki dört yaşında. Ayrıldık ötekinden. Bana çok eziyet etti, anlatmıştır eniştem bunları sana hep. Yarın evlenince, çocuklarımı, dulluğumu başıma kakmak yok. Anladın mı?

— Ya a, dedi İdiris.

— Eğer sen de içip içip beni döveceksen, daha işin başındayken konuşalım, olmasın bu iş...

«Dövmek haa, aboov, heç el kalkar mı böyle avrada, amanın gardaşlar lohum gibiii.»

— Ben şarap içmem, dedi İdiris.

Seher, elini tuttu İdiris'in. Ateş gibi yanıyordu eli:

— Çok terliyorsun, dedi. Şimdiye kadar hiç kadın eli tutmadın mı?

Başını salladı İdiris... Hiç yeri değilken, Seher'in kalçasına el attı. Kadın biraz öteye çekildi:

— Yoo, dedi, her şey nikâhtan sonra.

Ayağa kalktı. İdiris bitmişti. Bayılmıştı Seher'in kalçasına. Hani Seher de, İdiris'in yanında dururken heyecanlanmamış değildi. Gerçi önünde arkasında çok itler dolanmıştı bir yıldan beri amma, hiçbir erkekle de ciddî bir ilişkisi olmamıştı. Kapının yanından geri döndü, İdiris'in yanına geldi.

— Bak, dedi, daha anlaşma devrindeyiz, uslu duracaksın. Sonra istediğin kadar yaramazlık yapabilirsin.

— Hekâye, dedi İdiris.

— Ne hikâyesi?...

Kadının yüzüne saf saf baktı, güldü. Seher, tekrar elini uzattı İdiris'e. İdiris dayanamadı, tekrar el attı Seher'e... Ama bu kez kalkmadı Seher oturduğu yerden, biraz daha sokuldu İdiris'e... Birkaç dakika o şekilde kararsız durdular. Sonra, Murtaza'nın hikâyeleri geldi İdiris'in aklına, Seher'i belinden yakaladığı gibi öpmeye çalıştı. O denli heyecanlanmıştı ki, her tarafı titriyordu. Seher, güç kurtardı kendini bu kuvvetli kollardan. Fısıltıyla:

— Sabırlı ol, dedi.

Sonra, karşıya geçip sandalyeye oturdu, tekrar bacak bacak üstüne attı:

— Ben bin lira isterim, dedi... Biraz öteberi alacağım. Sonra, eniştemlere yakın şu arka sokakta bir ev var, yüzelli liraya kiraya verecekler, orasını da tutarız. Benim üç beş parça eşyam var. Var amma gözüm yok onlarda... Bak, şu masa bizim...

Hoşuna gitti İdiris'in bu «bizim» sözü. Birden kendini evlenmiş, hemen biraz sonra evlerine gidip koyun koyuna yatacaklarını getirdi aklına, sırıtıverdi. Seher:

— Sen nüfus cüzdanını ver enişteme, ben de vereyim, yarın muameleye başlasın... Yalnız, sen de bin lirayı unutma. Babandaymış paran, ister, alır getirirsin buraya, istersen enişteme bırak.

(Devamı var)

BAŞ, DİŞ
NEZLE
ROMATİZMA
ve GRİP te
GÜNDE 3~6 TABLET
LOKMAN
ALGO
LOKMAN
(Ajans Tek: 73/15 — 7)

★yanık, yara, sivilce
★uçuk, traş sonrası ve
★deri iltihapları için
DERİVİT
LOKMAN
(Ajans Tek: 73/16 — 6)

Akbaba
Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon: 22 18 11
Fiyatı: 150 kuruş.
İLAN FİYATI : Kapak içi, santimi 35 lira, iç sayfalar 45 lira.

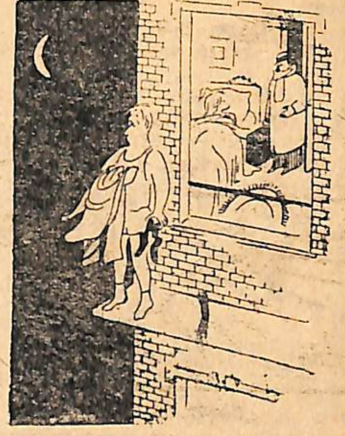

Yazısız

MİLLETLER GÜLÜYOR

O kolay

Suçüstü yakalanan âşık, aldatılan kocaya:
— Ne yapalım, dedi, karın, beni senden daha çok seviyor.
Öfkeli koca:
— Olamaz! diye bağırdı. Gerçekten seni sevseydi, şimdiye dek benimle yaşamazdı.
— Bal gibi olur. Seni sevseydi, olmadığın zamanlar benimle buluşmazdı.
— Beni seviyor!
— Hayır, beni seviyor!
Sonunda:
— Durun, dedi aldatılan koca. Madem hangimizi daha çok sevdiğini gözlerinizle görmek istiyorsunuz, alın şu tabancayı, geçin karşıma, birbirimizi vurmamak şartıyla birer el ateş edelim ve ikimiz de ölmüş gibi yapalım. Bakalım hangimize ağlayacak?
İki el silâh sesi duyuldu, kadının mutfaktan çıkmasıyla yatak odasındaki gardroba koşması bir oldu:
— Çabuk çık sevgilim, diye sevinçle bağırdı elbiselerin arasında gizlenen üçüncü erkeğe. İkisi de öldü!

— Gripe yakalandığımdan seyahatten vazgeçtim... Birkaç gün odadan hiç çıkmayacağım!...

Yaşına göre

Marius, çocuklarına en önemli av hâtıralarını anlatıyordu:
— Nihayet onbeş aslanı öldürdüm...
Çocuklardan biri sözünü kesti:
— Ama baba, geçen sene aslanların oniki olduğunu söylemiştin! dedi.
Marius ciddî bir tavırla devam etti:
— Geçen sene size gerçeği anlatamıyacağım kadar küçüktünüz!

Bitirince

Çoktandır görüşemiyorlardı. Karşılaşınca sevinçle kucaklaşıp hal hatır soruşmaya başladılar.
— Oğlun nasıl, ne yapıyor?
— Paris'te... Hukuk Fakültesini bitirmeye çalışıyor.
— Güzel. Bitirince avukatlık mı yapacak?
— Hayır, boksör olacak.

Çare

Hızla karakola giren adam:
— Akıl alacak vey değil, diye bağırdı. Saçlarımı kestirmek için ne zaman berbere girsem, dışarda bıraktığım arabamı çalıyorlar! Ne yapayım, bilmem ki...
Bir süre düşünen komiser:
— Sanırım saçlarınızı uzatmak zorunda kalacaksınız, dedi.

Yazısız

Tehlikesiz hücum

Evin işe yeni başlayan genç ve güzel hizmetçisi:
— Özür dilerim madam, dedi. Kocanızın sınır tanımayan son derece hoyrat elleri var. Ne zaman karşılaşsak, yanımdan geçerken orama burama el atmadan duramıyor. Böyle devam ederse...
— Hiç merak etmeyin, diye hizmetçinin sözünü kesti evin hanımı. Korkacak bir şey yok. Beş yıldan beri hangi işe el attıysa, sonunu getiremedi.

İskoç yemeği

Daha yemeğin tadına bakmadan, misafirin bahçe kapısından girdiğini gördüler.
— Bu saatte de gelinir mi canım? diye söylendi İskoçyalı koca. Allah bilir yemek de yememişlerdir!
Dertli dertli içini çeken kadın:
— Tüh, dedi, görüyor musun?.. İster istemez onları da yemeğe buyur etmek zorunda kalacağız!
— Ne yapalım?
— Bilmem, hemen bir çare bulalım.
Derken zil çaldı, kapı açıldı, İskoçyalı karı koca ikisinin de ellerinde birer kürdan olduğu halde konukları karşılamaya çıktı!

Mutluluğun sırrı

Delikanlı adayı, babasına sordu:
— Evlilikte mutluluğu sürdürmek için eşlerin ne yapması lâzımdır?
Kuşkuyla çevreye bakınıp, karısının dinlemediğinden emin olan baba açıkladı:
— Erkeğin sağır, kadının kör olması!...

Bir yumurta için

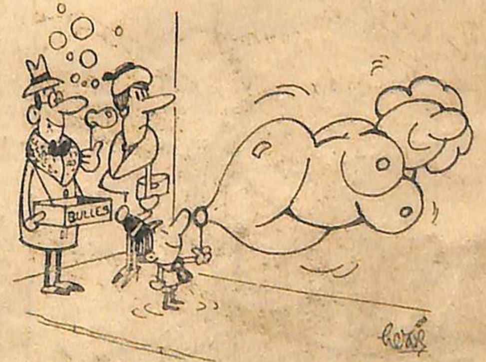
Öğle yemeğinde arkadaşıyla aynı masaya düşen Dupond:
— Hafif bir sabah kahvaltısından sonra öğleyi zor yapıyorum, dedi. Örneğin bu sabah, 49 rafadan yumurtayla geçiştirdim kahvaltıyı.
Gözleri kocaman kocaman açılan arkadaşı:
— 49 mu?... dedi. Oldu olacak, elliyi tamamlasaydın bâri.
— Hadi canım, diye güldü Dupond. Bir yumurta için kendime obur mu dedirteyim?

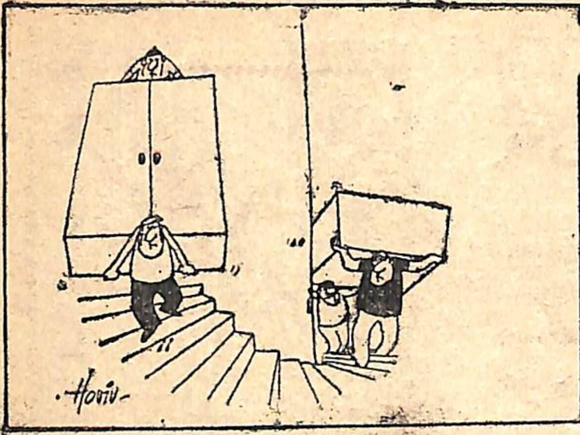
— Seyretmeye doyamadı anlaşılan!...

Beterin beteri

Bir öfkeyle kuşçu dükkânına giren yaşlı kadın:
— Dün bana sattığınız papağanın ağzı öyle bozuk ki, o konuşurken, utançtan ben yerin dibine geçiyorum, diye bağırdı.
Satıcı son derece sâkin:
— Sinirlenmeyiniz madam, diye aşağıdan aldı. Papağanınızın biraz küfürlü konuşmasını suç saymamalısınız. Ya içki içseydi, sigara içseydi, esrar çekseydi, ya da gece yarılarına kadar kumar oynasaydı...

— Ooo, oğlunuz amma da çapkınmış!...

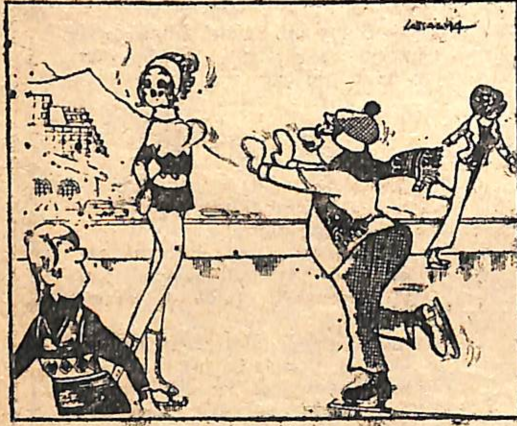

YAZISIZ

Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

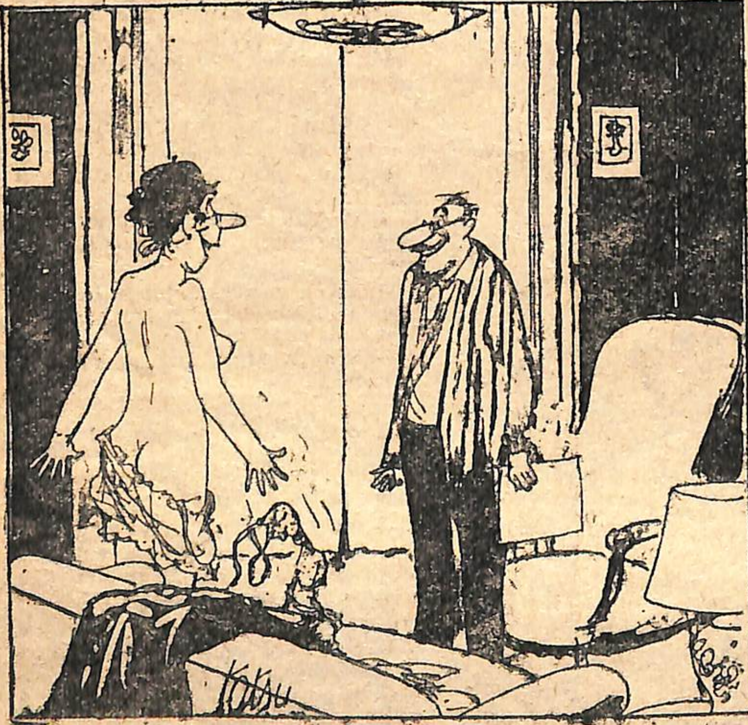
-BAK KOCACIĞIM, DURMADAN BANA TUTUNAN ADAM BU İŞTE!..

YAZISIZ

-NE TERBİYESİZ ADAM, BİZE BİR KERE BAKMADI BİLE!..

-SANA BUNDAN DAHA GÜZEL "DOĞUM GÜNÜ" HEDİYESİ Mİ OLUR?..

-KAYAKLARIYLA HER ZAMAN BAŞI DERTTEDİR!

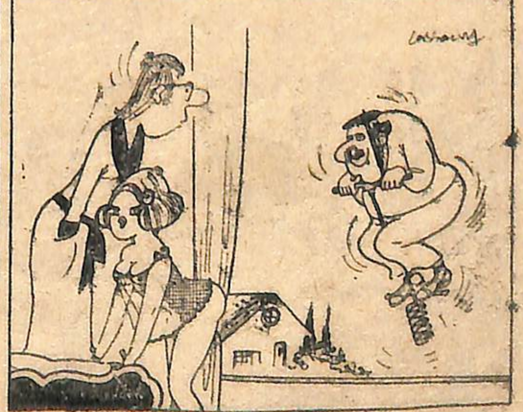
-OOOH, İNSAN SKİ YAPINCA ÖYLE ISINIYOR Kİ!..

-AAA, BIKTIM YAHU...

-KOMŞUMUZ BU ALETİ ALDIĞINDAN BERİ...

-EVİMDE RAHAT EDEMİYORUM!

GELECEK HAFTA

Karikatürlü hikâye:
«MEÇHUL ÇÖPÇÜ»

«MEÇHUL ÇÖPÇÜ» nün nasıl doyum olmaz bir heyecan ve mizah şaheseri olduğunu anlatabilmek için müjdeliyelim:

Suavi SÜALP yazdı, Mustafa UYKUSUZ çizdi.

Suavi SÜALP bu yepyeni hikâyesi için bakın ne diyor:

«Benim yazdığım ve arkadaşım Mustafa Uykusuz'un karikatürlerle süslediği bu yepyeni hikâyeyi beğeneceğinizi umuyorum... Çünkü bu hikâyede; hayatı çöpler arasında geçen bir çöpçüyle, hayatı esrar içinde geçen bir kodaman arasındaki son derece ilginç bir olayı anlatıyorum... Bir tarafta kuru fasulye kaynarken, öbür yanda viski kadehleri kaldırılıyor.. hain bir şebeke, meçhul bir çöpçüyü arıyor... Tipi ve kar arasında geçen bu hikâye üç buutlu olarak yazılmış ve çizilmiştir... Okuyun ve ibret alın... Bilhassa yemeklerden sonra tavsiye ederim... Sevgilerimle...»

Karikatürlü Hikâye gelecek sayımızda

Gelecek hafta AKBABA'nızı daha güzel bulacak, daha çok seveceksiniz.

YUSUF ZIYA ORTAÇ 1972 - 1973 Armağanı Yarışması

Akbaba 51 yaşında. 51 yıl demek en azından Türkiye Cumhuriyeti Devletinin yaşı demektir.

«29 Ekim 1923» Akbaba'nın sayfalarında kayıtlıdır. Akbaba, Cumhuriyetin altın devrini yaşamıştır. Cumhuriyet tarihinin bütün olayları, satır satır, çizgi çizgi Akbaba'dadır.

İşte böylesine mutlu bir yıldönümünde —artık gelenekleşmiş bulunan— «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» nı düzenlerken yarışma konusu elbette «Cumhuriyetin 50. yılı» olacaktı. Biz de öyle yaptık.

Elli yıllık Akbaba'nın ilk okuyucu kuşağından bugünkü en genç okuyucu kuşağına kadar herkes bilir ki bu derginin kurucusu ve yaşatıcısı olan Ortaç, en imanlı bir şekilde daima cumhuriyetin övücüsü, savunucusu olmuştur. Bundan dolayı bu yılın yarışmasının temelini de bu inanış, bu övgü, bu savunuş teşkil edecektir. Yarışmaya katılacak okuyuculardan istediğimiz bu anlayıştır. Yarışmacılar bu anlayışı eserlerine bayrak yapacaklardır. Atatürk'ün, gençliğe «Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asil kanda mevcuttur.» deyişini kim hatırlamaz; biz buna küçük bir benzetme yaparak «yarışmacıların ilham alacakları kaynaklar elli yıllık Akbaba sayfalarında ve Ortaç imzalı her yazıda buram buram tütmektedir.» diyeceğiz.

Sanırız bu söz, yarışmacıların eserlerini hazırlarken neleri gözönünde tutacakları hususunda yeterli bir aydınlatmadır.

Şair misiniz? Elli yıllık cumhuriyet üzerine coşup taşan duygularınızı mısra mısra dile getiriniz; hattâ ellinci yıla yakışacak bir marş güftesi düzenleyiniz.

Karikatürcü müsünüz, elli yıllık cumhuriyeti en güzel ve güçlü çizgilendiren ürünler çiziniz.

Hikâye, fıkra, makale yazmak mı elinizden geliyor? Hiç durmadan bu türlerden birinde elli yılın cumhuriyetine eğiliniz.

Hicivci misiniz? Cumhuriyeti anlamayanlara, bağnazlara, çarpık niyetlilere, karamsar ve kötümserlere —ama Ortaç'ın temiz ve nezih havasından ayrılmayarak— veryansın ediniz.

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI
1972 — 1973 YARIŞMASI

Bu yılki yarışma konumuz: «CUMHURİYETİN 50. YILI» olup üç daldadır:

1 — Şiir 2 — Karikatür 3 — Nesir (Hikâye, fıkra, makale)

ÖDÜLLER: Her dalın birincilerine ayrı ayrı «2000 T.L.» ödül verilecektir.

YARIŞMA KURALLARI :

1 — Yazılar, daktiloyla kâğıdın bir yüzüne yazılmalı, karikatürler çini mürekkebiyle çizilmelidir.

2 — Zarfların üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresi konmalıdır.

3 — Eserler, daha önce hiçbir yerde yayınlanmamış olmalıdır.

4 — Yarışmacı, dilediği sayıda eserle katılmakta serbesttir.

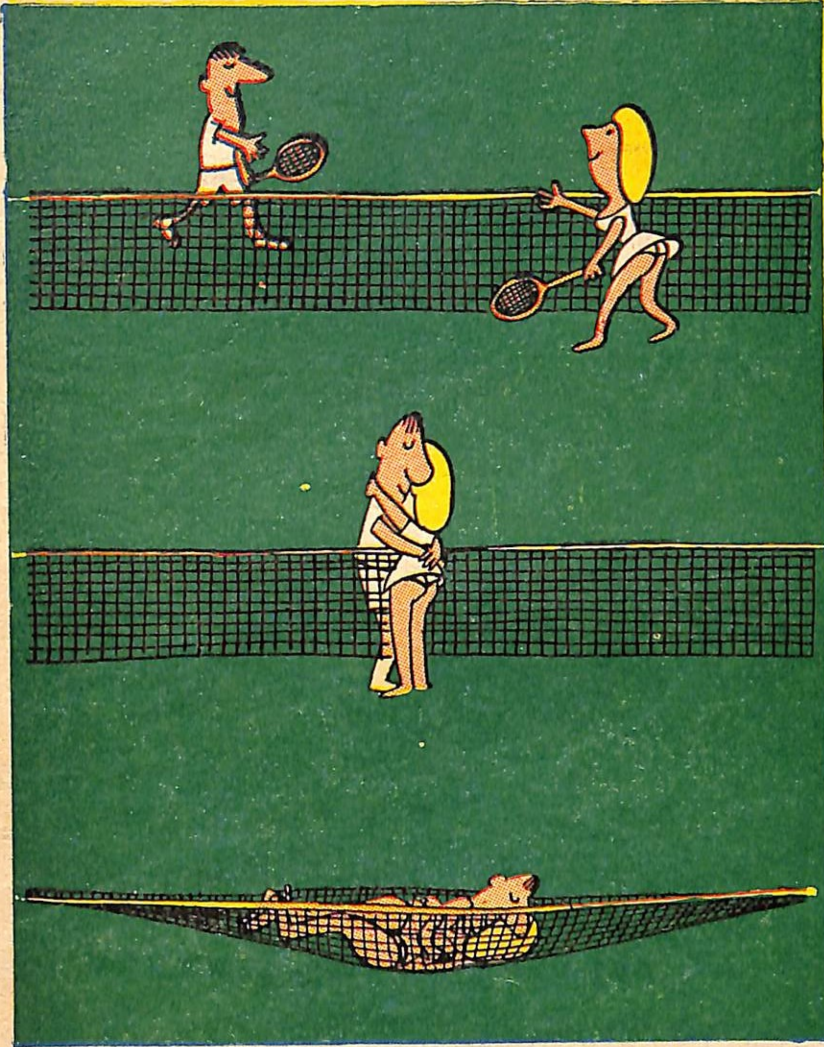
5 — Şiir ve nesir dalında yarışmaya katılan eserler üçer kopya olmalıdır.

6 — Yarışma, usta - amatör ayırmaksızın herkese açıktır. Yarışmacılar kimliklerini gizli tutup yarışmaya takma adla da katılabileceklerdir. Kimlik zarfları ancak eser derece aldığı takdirde açılacaktır.

7 — Yarışmacıların, eserlerini en geç 1 Şubat 1973 tarihinde elimize geçecek şekilde postalaması ya da getirip teslim etmesi gerekmektedir.

ADRESİMİZ : AKBABA Dergisi, Klodfarer Cad. No: 8 - 10
Divanyolu — İSTANBUL

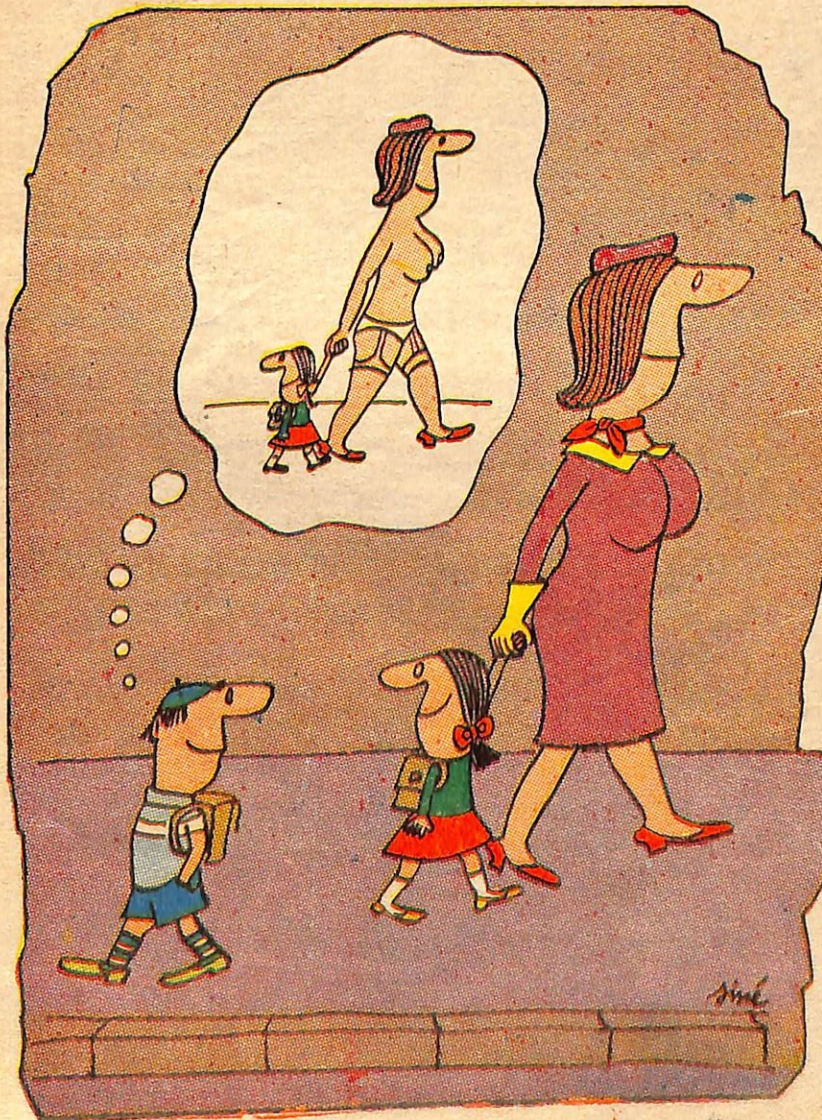
Hepinize başarılar dileriz değerli okurlar.

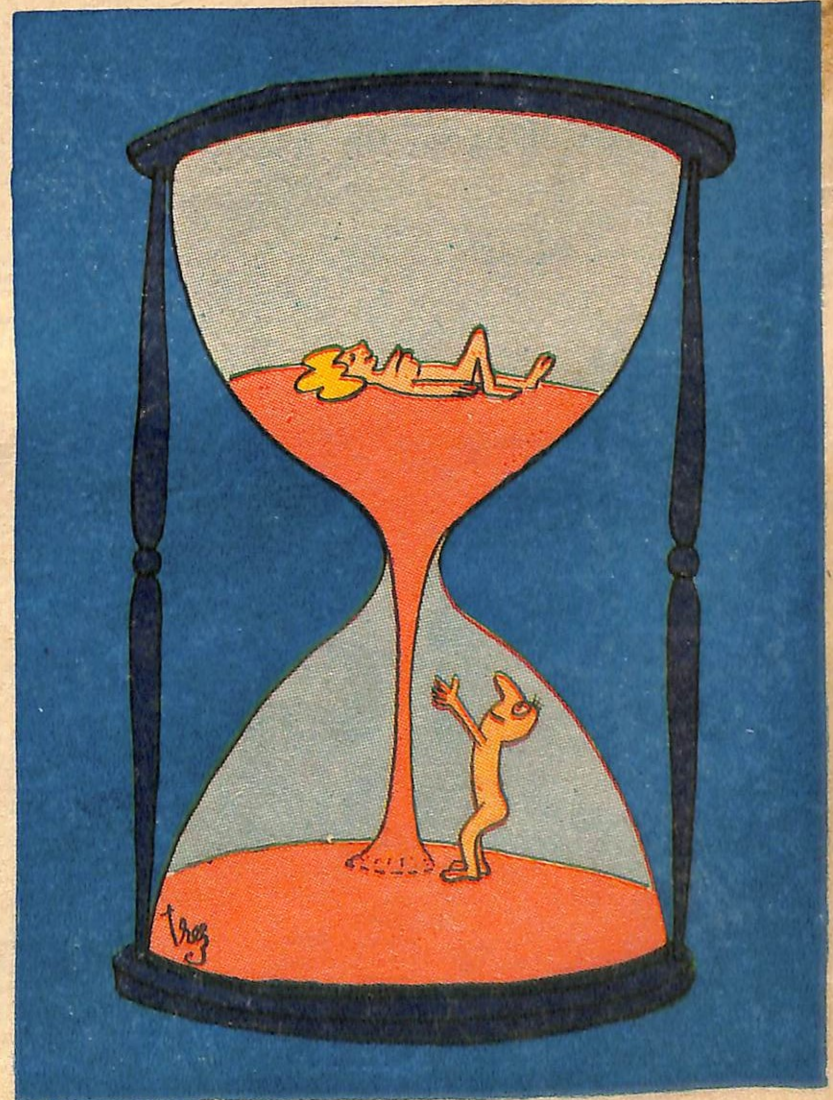
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ